73STE JAARGANG No. 9632 ZATERDAG 2 JUNI 1956

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Hoofdredacteur: A. G. Jansen Kantoor: Conscientiesteeg 27 - 29. — Telefoon: Redactie 23858. Advertenties 23550. Abonnementen en Bezorging 24399 Uitgave: N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad, Curaçao

Molotof als minister van buitenlandse zaken afgetreden

Tito's pad te Moskou door ontslag geeffend

Moskou. — Het presidium van de opperste Sovjet heeft aan Molotof op diens verzoek ontslag verleend als minister van buitenlandse zaken. Tot zijn opvolger is benoemd Sjepilof, aldus meldde Tass.

De thans 66-jarige Molotof had in februari 1955, op de dag dat Malenkof aftrad als premier, verklaard, dat in Rusland thans de grondslagen van het socialisme gelegd waren. Precies acht maanden later gaf hij in een brief in het blad „Kommoenist" toe, dat deze opvatting „theoretisch fout en politiek schadelijk" was. Volgens de officiële theorie bestaat namelijk het socialisme reeds in Rusland. Twee dagen later verklaarde Molotof tegenover verslaggevers, dat er geen sprake van was, dat hij zou aftreden. De gissingen over de mogelijkheid, dat hij op zijn retour was, hielden echter aan en werden actueler, toen de „Prawda", die door zijn opvolger Sjepilof werd beheerd, in november 1955 een artikel van vier kolommen publiceerde, waarin Molotofs vergissing inzake het socialisme in Rusland werd veroordeeld.

MOLOTOF

......uit de running......

Het nieuws van Molotofs aftreden kwam aan de vooravond van de aankomst van Tito in Moskou. Westelijke waarnemers menen, dat tot het aftreden van Molotof, die in 1948 de verklaring tekende van de Cominform, waarbij Joegoslavië uit de communistische organisatie werd gestoten, op dit moment is besloten om de weg te effenen voor een nieuwe toenadering tussen de Joegoslavische en Russische communistische partijen.

Westelijke diplomaten te Moskou houden rekening met de mogelijkheid, dat Molotof toch achter de schermen het oppertoezicht over de Russische buitenlandse politiek zal houden, omdat niemand der huidige Russische leiders zo op de hoogte is van de internationale politiek. Sjepilof is op dit gebied betrekkelijk onervaren. Aangenomen wordt, dat Molotof zowel vice-premier als volledig lid van het elf leden tellende partijpresidium zal blijven.

Minister-president Drees van Nederland verklaarde gisteravond desgevraagd, dat het ontslag van Molotof, „de spreekbuis van Stalin", een aanwijzing temeer zou kunnen zijn, dat Rusland op het gebied der buitenlandse politiek enigszins andere methoden wil gaan toepassen.

In Duitse, Franse, Britse en Amerikaanse diplomatieke kringen wekte het ontslag van Molotof geen verrassing.

Ronde van Italie

Nederlander Stolker wint 13e etappe

Bologna. - De Nederlandse renner Mies Stolker won van de Ronde van Italië de etappe van Lucca naar Bologna over 168 km in 4 uur 26 min. 23 sec. Tweede werd Albani van Italië in 4 uur 28 min. 46 sec. Van de Brekel werd tiende, De Groot 14e, Schoenmakers en Wagtmans 26e, allen in dezelfde tijd als Albani. Nolten werd 54ste aan de finish.

In het algemeen klassement heeft Fornara de leiding. De plaatsingen der Nederlanders zijn: Wagtmans 9e, Nolten 52e, De Groot 56e, Van de Brekel 66e, Stolker 68e en Schoenmakers 72e.

JEUGDCONCERT

Emmastad. — Op initiatief van de heer D. Colijn, hoofd van de Schroederscholen, zal op vrijdag, 8 juni a.s. een speciale uitvoering plaatsvinden van het "Spectacle Varié Musical" voor de MULO en HBS scholieren, eveneens in Societeit Asiento. Reeds enkele honderden kinderen hebben zich hiervoor bij hun school opgegeven. Dit zal een grote voldoening betekenen voor de heer Rijpkema, die ons vertelde dat hij met deze muziekuitvoeringen eens wilde laten horen wat serieuze **amateurs gezamenlijk kunnen bereiken. Wij twijfelen er niet aan, of van** dit jeugdconcert zal een sterke propaganda uitgaan voor actieve muziekbeoefening, temeer aar verschillende programma-onderdelen nog zullen worden toegelicht. En het is goed de jeugd het mooie van zelf musiceren onder ogen te brengen, haar erop te wijzen hoe enkele jaren ernstige studie een leven lang vreugde geven. Wij wensen de heren Colijn en Rijpkema dan ook veel succes met deze avond, in het bijzonder veel succes-op-lange-termijn!

Journaal van de Mobiele Brigade

Willemstad. — De straatdienst en de mobiele brigade maakten gisteren 15 P.V's en verleenden 15 maal assistentie.

Radio Hoyer 1 juli met tweede zender in de lucht

Willemstad. — Radio Hoyer heeft eindelijk vergunning verkregen voor een tweede zender, de zg. culturele zender, welke onder leiding zal staan van de heer Jan Doedel. Naar wij vernemen, zullen deze maand nog begonnen worden met enkele proefuitzendingen om op 1 juli as. definitief in de lucht te gaan. Het Regeringsbesluit, dat toestemming gaf voor een tweede zender, werd op 23 mei ondertekend.

Mr. Roose beedigd als lid van Hof van Justitie

Willemstad. - De heer Mr. A. H. Roose is gisteren door Zijne Excellentie de Gouverneur beëdigd als lid van het Hof van Justitie der Nederlandse Antillen.

Bonairiaanse voetballers naar Curacao

Kralendijk. — Met hetzelfde extra vliegtuig dat vandaag de Curaçaose gewichtheffers naar Bonaire bracht, vertrok een Bonairiaans elftal dat de naam draagt van onze nationale vogel. De jongens zullen twee wedstrijden op Curaçao spelen. Hedenmiddag tegen een elftal van Sithoc, en morgen tegen de Canisius Boys. Wij wensen onze jongens veel succes toe, en een prettig verblijf op Curaçao. Moge deze ontmoetingen met vreemde clubs het Bonairiaanse voetbal op hoger peil brengen.

Dr K. Vaandrager met verlof

Willemstad. — Hedenmorgen werd in de KLM Club "De West" door vele personeelsleden afscheid genomen van het hoofd van de medische dienst van het KLM Caraibisch bedrijf, Dr K. Vaandrager. In de zes jaren die de heer Vaandrager op Curaçao heeft doorgebracht heeft hij zich vele vrienden gemaakt, zowel binnen als buiten de KLM.

De scheidende arts heeft zijn functie reeds overgedragen aan Dr Van Beek, de voormalige Gouvernements-arts op Aruba, en hij zal dezer dagen met verlof naar Europa vertrekken.

Sabotage aan brandspuit

Willemstad. — Gisteren werd er een onderzoek ingesteld naar het defect raken van de motor van de brandspuit op Hato. Bij het proefrijden van de brandspuit stopte de motor plotseling. Bij ingesteld onderzoek bleek dat iemand geprobeerd had de motor te saboteren. In verband hiermee is de man C.D. aangehouden die voorheen autowasser was aldaar. Hij verklaarde dat hij dit had gedaan omdat hij ontslagen was. Hij werd ingesloten.

Antillen nemen deel aan „World Press Photo

Willemstad. — Door de Nederlandse Vereniging van Fotojournalisten is aan de Gevolmachtigd Minister van de Nederlandse Antillen in Nederland gevraagd, of de mogelijkheid zou bestaan, dat de Antillen aan de tentoonstelling "WORLD PRESS PHOTO 1956" deelneemt. Deze tentoonstelling zal van 3 t m 18 november a.s. in Amsterdam plaats vinden.

Bovengenoemde Vereniging zou het zeer op prijs stellen voor deze internationale tentoonstelling inzendingen van fotojournalisten in de Antillen te ontvangen.

Door de Antilliaanse Regering is aan de heer H. Dennert, administrateur van het Cultureel Centrum Curaçao, gevraagd zich met de verzorging hiervan te belasten.

Een aantal fotojournalisten in de Antillen hebben hun medewerking bereids toegezegd.

De deelname van *alle* Antilliaanse fotojournalisten zal echter bijzonder op prijs worden gesteld.

Inlichtingen kunnen t m 10 juni a.s. worden verkregen bij: het Cultureel Centrum Curaçao, Curaçaostraat 50, Otrabanda, alwaar ook gaarne inzendingen worden tegemoet gezien. De datum voor het *inleveren van foto's* sluit op 15 juni a.s.

Op originele wijze nam de P.G. gisteravond op Vaersenbaai afscheid van de Politieharmonie. De heer Ellis dirigeerde de harmonie namelijk, terwijl deze een echte Curaçaose wals speelde. En de scheidende figuur deed het uitstekend. Hier zien wij hem.

P.G. Mr. Ellis neemt afscheid van Politie-korps

Scheidende autoriteit dirigeert Politie Harmonie op Vaersenbaai

Willemstad. - De Procureur-Generaal, Mr. J. J. A. Ellis, is dezer dagen druk aan het afscheid nemen. Eergisteren nog was hij genodigd bij een afscheidsdiner in het Gouvernementshuis bij de Gouverneur. Gisteravond echter was de avond voor de Politie, om de hoge autoriteit voor het laatst in haar midden te hebben. Vele politie-dienaren waren naar het keurig verlichte Vaersenbaai gekomen om afscheid van Mr. Ellis te nemen. Zelfs was de wnd. Gezaghebber van Bonaire, Mr. Hessling, overgekomen, terwijl van Aruba de Commissaris van Politie, Mr. Willemsen, aanwezig was namens de politie op Aruba. Gezaghebber M. P. Gorsira woonde eveneens het afscheid van de P.G. van het Politiekorps bij, hetgeen zeer op prijs werd gesteld. Verder was o.a. ook de Advocaat-Generaal, Mr. W. van Binsbergen, op Vaersenbaai aanwezig.

Hoofdcommissaris Mr. Van 't Hof nam, nadat allen eerst een koele dronk hadden gebruikt, het woord en richtte zich met een mooie toespraak tot de scheidende P.G.

„Wij zijn samen gekomen om u, mijnheer de procureur-generaal, in de gelegenheid te stellen afscheid te nemen van het korps politie Nederlandse Antillen, zo begon de heer Van 't Hof.

Dat de plaatselijke hoofden van politie van Curacao en Bonaire aan de uitnodiging om hierben tegenwoordig te willen zijn gevolg hebben gegeven, wordt door ons op hoge prijs gesteld. Van hunne ambtenoten van Aruba en de Bovenwindse Eilanden heb ik bericht ontvangen, dat zij zeer tot hun spijt verhinderd waren aanwezig te kunnen zijn.

Alvorens mij meer rechtstreeks tot de scheidende procureur-generaal te richten, moge ik deze gelegenheid benutten om met een enkel woord aan te geven, dat het heengaan van mr. Ellis geschiedt in een tijdsbestek waarin de positie van de procureur-generaal met betrekking tot de politie ingrijpende wijzigingen voor de deur staan. Weliswaar hebben deze wijzigingen hun beslag nog niet gekregen, de tijd is niet ver meer af, dat een eind zal komen aan het directe leiderschap van de procureur-generaal over de politie. Aangezien het juist de thans aftredende procureur-generaal is geweest, die in zijn achtjarige ambtsperiode aan dit leiderschap zeer bepaald inhoud heeft gegeven, is zijn heengaan, bezien in het licht van de binnenkort te verwachten herschikking in de leiding over de politie, van bijzondere betekenis.

Zonder op deze herschikking dieper in te gaan, kan wel worden gezegd, dat de jarenlange zeer nauwe verbondenheid van de procureur-generaal met de politie tot het verleden zal gaan behoren.

Wij weten allen, hoe nauw deze verbondenheid is geweest. Er is zelfs een tijd geweest, een goede honderd jaar geleden, dat de procureur-generaal optrad als commissaris van politie. Dat dit een ideale combinatie was meen ik te moeten betwijfelen; maar toch moet het mij van het hart dat — gezien onze huidige povere officiersbezetting in het politiekorps — ik zou wensen dat dit oude voorschrift nog bestond, teneinde zo nodig de procureur-generaal tijdelijk als commissaris van politie voor de practische politiedienst te kunnen inschakelen.

Thans kennen wij de procureur-generaal op grond van het bepaalde in de landsverordening van 1948 als hoofd der politie, doch aan deze positie zal — gelijk ik zoëven reeds zeide — binnen afzienbare tijd een einde komen. Hoe de nieuwe organisatievorm er dan uit zal zien valt nog niet met zekerheid te zeggen, doch ik vertrouw dat uit politieel oogpunt bezien het politie-apparaat in het nieuwe bestel zijn taak op efficiënte en doeltreffende wijze blijft vervullen.

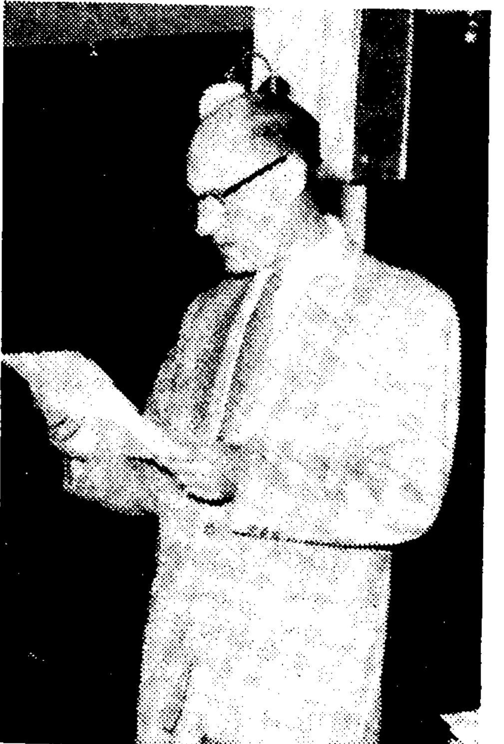
Uw nauwe aanraking met de politie, mijnheer de procureur-generaal, dateert, als ik mij niet vergis, reeds uit uw studententijd, toen u met de politie cel in Nijmegen kennis maakte, aangezien de dienaren van de H. Hermandad in die stad uw studentengrappen maar matig konden appreciëren. De mogelijkheid bestaat echter, hoe paradoxaal het ook moge lijken, dat toen bij u de kiem is gelegd van de uitzonderlijke belangstelling voor het politiewezen waarvan gij in uw functie van procureur-generaal hoofd der politie in de Nederlandse Antillen blijk hebt gegeven.

Dat deze belangstelling aanwezig was en wel in uitzonderlijke mate, zal wel niemand, die u in deze functie heeft meegemaakt, kunnen ontkennen. Al zijn nieuwe ideeën de leiding der politie betreffende bezig baan te breken, u bent gedurende uw ambtsperiode een daadwerkelijke politieleider geweest.

Als ik op grond van persoonlijke ervaring een vergelijking zou mogen maken tussen u en de reeks procureurs-generaal in het voormalige Nederlands Oost-Indië, onder wier rechtstreekse **leiding ik lange tijd heb gewerkt, dan** is mij bij uw grote persoonlijke belangstelling en ook rechtstreekse bemoeienis met het eigenlijke practische politiewerk opgevallen.

Uw belangstelling en werkzaamheid bepaalden zich niet tot zaken het politiebeleid in grote lijnen betreffende, integendeel. Door op deze wijze uw taak op te vatten bent u het politiekorps in zijn geheel en ook vaak individuele leden daarvan, tot grote steun geweest. Uw kamer stond, bij wijze van spreken, steeds open als er practische moeilijkheden waren die moesten worden opgelost. Wij zijn u hiervoor dankbaar.

Ook op andere wijze heeft u de politie na aan u verplicht, namelijk door de voortvarende wijze waarop door u uitvoering werd gegeven aan de taak

Hoofdcommissaris mr Van 't Hof sprak gisteravond op Vaersenbaal de afscheidsrede uit van de Politie tot de Procureur-Generaal mr J. A. J. Ellis.

die u in het verband van de Commission Internationale de Police Criminelle aanvaardde. Uw enthousiasme voor het Interpol-werk deelde zich ook aan anderen mede en ik geloof in alle bescheidenheid te kunnen zeggen dat door dit alles de politie in de Nederlandse Antillen zich op internationaal gebied een goede naam heeft verworven, aldus Mr. Van 't Hof.

Mijnheer de procureur-generaal, voor dit en voor al het andere dat u gedurende uw lange ambtsperiode voor de politie in dit rijksdeel heeft willen zijn en heeft gedaan zeg ik u thans namens het korps politie Nederlandse Antillen van harte dank. Een persoonlijk woord wil ik hieraan nog toevoegen en ook dit is een woord van dank, namelijk voor de wijze waarop gij mij, toen ik hier als hoofdcommissarils in functie ben gekomen, tegemoet hebt willen treden.. Gij waart ten opzichte van mij niet de autoriteit die troonde op een hoge toren, integendeel, u gaf aan onze verhouding het karakter van hartelijke samenwerking. Ik heb dit bijzonder gewaardeerd en betuig u hiervoor mijn bijzondere erkentelijkheid.

(Vervolg naar pag. 2)

SPEECHES EN CHAMPAGNE

Mayotte Courtois, kwart eeuw bij Maduro & Sons, gehuldigd

Willemstad. — In het kantoor van de fa S. E. L. Maduro & Sons heeft de directie van deze firma gistermidag de charmante Mayotte Courtois in de bloemetjes gezet. Deze dame was gisteren namelijk precies 25 jaar in dienst van genoemde firma. En dit heuglijk feit eiste een kleine receptie. Toen het personeel en directie in het privé-kantoor bijeen was, werden de champagne-glazen gevuld en bracht men een toast uit op de jubilaresse.

De jubilaresse Mayotte Courtois temidden van S. E. L. Maduro & Sons' directie. V.l.n.r. de heer B.L. Maduro, de jubilaresse, Mordy Maduro en R.A.C. Henriquez.

De heer Benny L. Maduro sprak namens de directie van de firma een rede uit, waarin hij mevr. Courtois hartelijk dank zegde voor de vele jaren, die zij bij de firma heeft doorgebracht. De heer Maduro zeide, dat de periode, die zij in dienst van de fa Maduro & Sons was, wel het bewijs is, dat zij alle capaciteiten had voor haar werk.

Spreker merkte op, dat Mayotte in de afgelopen 25 jaar zowel met directie als met personeel goed heeft kunnen opschieten en dat nimmer onenigheid bestond.

Als de dag van gisteren herinnerde de heer Maduro zich de dag, waarop Mayotte als secretaresse in dienst van de firma trad om bij het Britse viceconsulaat te gaan werken. De heer Maduro schetste Mayotte als een trouwe en betrouwbare kracht van wie niets dan goed gezegd kan worden. Hierna overhandigde de heer Maduro aan de jubilaresse de bekende enveloppe als blijk van waardering voor hetgeen mevr. Courtois voor Maduro & Sons heeft gedaan gedurende een kwart eeuw.

De glazen werden nogmaals gevuld en men klonk op de heuglijke gebeurtenis.

Mayotte Courtois dankte hierna de directie voor de blijken van sympathie, die zij heeft mogen ontvangen. Mayotte uitte haar spijt over het feit, dat haar directe chef, Norman Chumaceiro, hier niet aanwezig is. Wel heeft zij een telegram mogen ontvangen van hem, waarin hij haar hartelijk feliciteert.

Ook van het kantoor te New York kwam een felicitatie-telegram. Met een driewerf hoera besloot Mayotte Courtois haar dankwoord. De hoera's werden op de firma uitgebracht. Ook de „Amigoe di Curaçao" biedt aan Mayotte Courtois, die wij altijd bewonderden om de rustige wijze, waarop zij werkt, de hartelijkste gelukwensen aan.

Filmacteur RICHARD BURTON en echtgenote op Curacao

Willemstad. — Een beroemd filmster op Curaçao, dat is geen alledaagse gebeurtenis. Toen wij gisteren dan ook vernamen, dat Richard Burton, de Engelse acteur van Twentieth Century Fox, met zijn echtgenote aan boord van de „Auriga" reisde, hebben wij hem opgezocht en maakten wij een babbeltje met hem in de rooksalon van het Italiaanse schip. Richard is op weg naar Jamaica, waar hij ongeveer twee maanden zal blijven om een film te maken, getiteld „The Seawife and the Biscuit", welke film gedirigeerd zal worden door Roberto Rosselini, de Italiaanse echtgenoot van Inbrid Bergman. Oorspronkelijk zou de tegenspeelster Susan Hayworth zijn, doch dit werd veranderd en nu is Elizabeth Taylor de uitverkorene.

De film is naar het gelijknamige „best-selling"-boek van de schrijver J. M. Scott, en handelt over vier personen, die op een vlot over de oceaan zwalken, in het begin van de oorlog, waarbij een van deze personen op mysterieuze wijze overlijdt. Het verhaal laat de toeschouwers zien hoe het geval wordt opgelost.

Richard Burton, een eenvoudige en openhartige jongeman, die een bijzonder sympathieke indruk op ons maakte, vertelde ons, dat hij ook nog twee maanden in de studio's in Engeland aan deze film zal werken. Richard Burton zagen wij reeds in „The Robe", „The Desert Rats" en „Prince of Players", terwijl binnenkort in West-End „Alexander the Great" gedraaid wordt, waarin Burton ook speelt.

Wij hebben Richard natuurlijk weer de traditionele vragen gesteld. „Hoe ben je bij de film gekomen?"

Richard vertelde ons, dat hij al vijf jaar in het schooltoneel speelde, toen er plotseling een succesnummer was, dat door de Amerikaan George Cukor werd gezien. Deze was van de Amerikaanse filmindustrie en stelde hem voor naar de film te gaan en toen Richard van Oxford kwam, was hij al spoedig gecontracteerd met de grote filmindustrie in Hollywood. Reeds tien jaar is Richard Burton nu bij de film.

Hij woont afwisselend in Engeland en in Hollywood.

Opgetogen was hij over Curaçao. Hij werd gisteren rondgeleid door de heer Tito da Costa Gomez, namens de N.V. Bioscoopmaatschappij Cinelandia, die Twentieth Century Fox vertegenwoordigt. Het eiland is bijzonder in de smaak gevallen, ook bij mevr. Burton, die met haar echtgenoot reist. Richard bezocht Piscaderbaai en hij verzekerde ons, dat, indien het enigszins mogelijk is, hij na Jamaica via Curaçao terugkeert om hier een weekje door te brengen. Waarop wij beloofden hem dan weer te zullen ontmoeten.

Jammer, dat de stoomfluit van de „Auriga" ons er weer aan herinnerde, dat het schip verder wilde en dat de passagiers hun gasten de wal moesten opsturen.

Richard Burton poseerde gistermiddag graag voor ons, met zijn lieve echtgenote.

Eerstdaags begint overdracht van boeken naar Wetensch. bibliotheek

Eilandelijke boekerij geeft enige duizenden werken in beheer van Stichting

Willemstad. — Dezer dagen zullen de eerste wetenschappelijke boeken uit de Eilandelijke Leeszaal en Bibliotheek naar de Wetenschappelijke Bibliotheek aan de Ruyterkade worden overgebracht. Dit is een gevolg van het indertijd door de Eilandsraad van Curacao met algemene stemmen genomen besluit het Bestuurscollege te machtigen genoemde wetenschappelijke werken in beheer aan de Stichting Wetenschappelijke bibliotheek af te staan.

Men is bij dit besluit uitgegaan van de gedachte, dat een speciaal voor wetenschappelijke doeleinden in het leven geroepen stichting als de Wetenschappelijke Bibliotheek beter in staat geacht moet worden zich met het aanschaffen, bwaren en uitlenen van wetenschappelijke boekwerken te belasten, dan een instelling als de Openbare Eilandelijke Leeszaal en Bibilotheek. Niet alleen horen zuiver wetenschappelijke werken in een Openbare Bibliotheek niet thuis, doch zij vragen ook een aparte behandeling. De aanschaf der boeken eist grote deskundigheid en deze deskundigheid kan van een Wetenschappelijke Bibliotheek eerder verwacht worden dan van een Openbare. Bovendien kan de leiding van een gespecialiseerde boekerij eerder deskundige service gven, dan die van een Openbare Bibliotheek, die haar aandacht over velerlei uiteenlopende rubrieken moet verdelen.

In het onderhavige geval heeft de Wetenschappelijke Bibliotheek nog dit voor, dat deze contacten heeft met de nieuwe organisatie die uit de Sticusa is voortgekomen en met Wosuna. Nederland verschaft subsidie in de vorm van boekwerken en ook het Eilandgebied draagt zijn steentje bij.

Ter regeling van de overdracht heeft het Bestuurscollege een commissie benoemd, bestaande uit twee vertgenwoordigers van de Stichting en twee van het Eilandgebied. Voor de Stichting hebben in deze commissie zitting de heren Leito en Römer, voor het Eilandgebied de heren Paauw, hoofd van het eilandelijk accountantsbureau, en Vogelsang, bibliothecaris van de eilandelijke Leeszaal en Bibliotheek.

Deze commissie heeft een aantal deskundigen aangezocht en bereid gevonden om een gedeelte der over te dragen werk te bestuderen en daaruit een keuze te maken. Verwacht mag worden, dat enige duizenden boeken naar de Wetenschappelijke Bibliotheek zullen verhuizen.

Het schijnt de bedoeling te zijn bij het uitkiezen der werken een ruimere maatstaf aan te leggen, dan men bijvoorbeeld elders gewend is. Zo zullen waarschijnlijk ook populair-wetenschappelijke werken naar de boekerij aan de de Ruyterkade worden overgebracht. Curacao kan nu eenmaal vooralsnog niet datgene bieden waartoe andere landen in staat zijn. Bij de opzet en de verdere uitbouw van een wetenschappelijke bibliotheek zal dus met beperkte mogelijkheden rekening moeten worden gehouden, terwijl een aanpassing aan het geestelijk milieu gewenst is. Tegen deze opvatting kan aangevoerd worden, dat het populair wetenschappelijke boek op een Openbare Leeszaal eerder in handen van de massa komt dan in een gespecialiseerde boekerij, die slechts door een zeer geselecteerd publiek bezocht wordt. Of deze stelling in haar algemeenheid wel opgaat en of zij in het speciale geval van Curacao wel geldt, zal de commissie, geholpen door haar staf van deskundigen, zelf het best kunnen beoordelen.

Mede doordat de Wetenschappelijke Bibliotheek voorlopig nog met beperkte middelen moet werken, zal eerlang een centrale Catalogus voor Curacao worden samengesteld, waarin ook werken uit particulier bezit vermeld zullen staan. Het zal daarbij uiteraard van de medewerking van particuliere bibliotheekbezitters afhangen of dit plan uitgevoerd kan worden.

Spectacle Varié Musical

Emmastad. — Naar wij vernemen belooft de muziekavond, welke door het orkest "MAGYARI" onder leiding van Hans Rijpkema in Societeit Asiento zal worden gehouden, een groot succes te worden. Na de voorbespreking, welke dinsdag jl. werd gehouden, was de voorstelling van aanstaande zaterdag reeds geheel uitverkocht! Voor de uitvoeringen van maandag 4 juni en dinsdag 5 juni zijn echter nog vele goede plaatsen beschikbaar. Deze kunnen dagelijks worden besproken in Societeit Asiento, tussen 12.00 en 18.00 (behalve 's zondags), en verder tussen 20.00 en 20.30 aan de zaal worden gekocht. Zoals wij reeds jl. zaterdag publiceerden, zijn deze uitvoeringen ook voor niet-Shell employé's toegankelijk, zonder speciale introductie door leden van de Societeit. Eenieder zal dus van deze gevarieerde muziekavond, waaraan als solisten o.a. medewerken Inez Thieme (ballet), Nel Blikslager en Ben Verdoes (zang) en Wim van den Oudenalder (piano), kunnen genieten.

Het octet, zoals het gisteravond tijdens de generale repetitie speelde.

Mutaties in dienst van het Land

Benoemingen:

De heer R. S. Winedt tot tijdelijk schrijver b en werkzaam gesteld ter Gouvernements-Secretarie;

De heer M. Vries, tot tijdelijk deurwaarder voor burgerlijke zaken en strafzaken bij het Hof van Justitie en het Gerecht in Eerste Aanleg op Aruba.

Eervol ontslag aan:

Mevrouw M. H. Heyer, tijdelijk sociaal werkster, ter beschikking gesteld van het Eilandgebied Curacao, op haar verzoek met ingang van 29 juli 1956;

De heer R. P. Miedema, controleur bij de Hygiënische Dienst, ter beschikking gesteld van het eilandgebied Aruba, op zijn verzoek, met ingang van 28 october 1956;

De heer E. R. Gill'ard, tijdelijk klerk a op het kantoor van de Veterinaire Dienst, ter beschikking gesteld van het eilandgebied Curacao, op zijn verzoek met ingang van 1 november 1956.

Ter beschikking gesteld:

De heer D. A. van Uiter, commies ten kantore van de Landsontvanger op Curacao, is voor onbepaalde tijd ter beschikking gesteld van het eilandgebied Curacao.

Auto contra telefoonpaal

Willemstad. — Gistermorgen reed op de Hispanolaweg een personenauto bestuurd door L.B. tegen een telefoonpaal op, die uit de grond werd gerukt en waarvan de draden braken.

L. B. reed met een te grote snelheid de Hispanolaweg af de Monaweg op. Hij was niet in het bezit van een rijbewijs. De eigenaar van de auto is A. W., die het niet prettig zal vinden. De totale schade bedraagt f. 500,—.

Boeken vragen uw aandacht

Willemstad. — In het Curom programma "Boeken vragen uw aandacht" spreekt morgenavond om 20.00 uur, Drs. de Jong over het boek "Ik sprak met viervoeters, vogels en vissen" van Konrad Lorenz.

AGENDA

WEST-END, CINELANDIA en ROXY, zie advertenties elders in dit blad.

CARIBE

Zat. 18.00 uur „Bobby Ware is missing"; en 20.00 uur, „To catch a Thief".

Zond. 18.00 uur. „The case of the red monkey'; en 20.00 uur ‚Blood Alley'.

ROYAL

Zat. 20.00 uur „Street Bandits".

Zond. 18.00 „Top-gun"; en 20.00 uur „Heartbreak Ridge".

SUFFISANTTHEATER

Zat. 20.00 uur „Superman of the Jungle'; en Zond 20.00 uur „Stalag 17".

C.P.N. WACHTDIENST

Vanaf morgen t.m. 10 juni heeft de heer A. Visser de wacht op de pletterij.

BEGRAFENISVELOVEN.

Dit week-end is de hulpambtenaar, E. J. E. Spencer, J. H. Fergusonstraat 9; tel. 24157, belast met de uitgifte van verloven tot begraven.

WAAR HALEN WIJ BENZINE?

Gedurende dit week-end zijn de volgende gasoline-stations geopend:

D. Cardoze, Lunapark;
H. C. Galmeyer, Cerito;
M. Craz, De Ruyterkade;
J. R. Elsevier, Gasparito:
Isa Sales & Agencies, Stoppelweg;
Ellis & Dania, Pater Euwensweg;
A. B. Rosa, Hato.

P. G. neemt afscheid van politie

(Vervolg van pag. 1)

U gaat ons thans verlaten. Met een variant op hetgeen u heeft gezegd bij het afscheid van de president van het Hof van Justitie, enige weken geleden: met uw vertrek wordt een tijdperk, namelijk het tijdperk Ellis, afgesloten."

De Politie heeft gemeend aan de P.G. een blijvend geschenk van het Politiekorps te moeten overhandigen en het was de Hoofdcommissaris die, na zijn welgemeende woorden, een prachtig gouden horloge (betrouwbaar merk) aan de scheidende figuur overhandigde.

Onnodig te verklaren dat de heer Ellis diep onder de indruk van deze geste was. In zijn antwoordrede zeide de P.G. zeer blij te zijn met het geschenk. Het is iets waar men nauw mee verbonden is, steeds kijkt men er naar.

De P.G. verzekerde de rond hem geschaarde politiemannen, dat het hem steeds aan het Korps zal doen denken.

Spreker maakte gewag van het feit, dat het Antilliaanse Politiekorps in het Nederlandse Kabinet werd genoemd, bij name, terwijl ook Minister Kernkamp zich bewonderend heeft uitgelaten over onze Hermandad.

„Grotere lof kunt U niet krijgen," zo sprak de P.G. met betrekking tot de onverholen bewondering van de Minister van Overzeese Rijksdelen.

De heer Ellis dankte vervolgens de politie-ambtenaren voor de steun die zij altijd aan hem gegeven hebben. „De Politie is meer dan een overheidslichaam" vervolgde de heer Ellis. „De politie is een facet van de beschaving. Men herkent de beschaving van een land aan de Politie, niet alleen het opsporingsapparaat doch alle afdelingen. Reeds op Hato wordt de vreemdeling getroffen door de vriendelijkheid van de Vreemdelingendienst aldaar."

Spreker vervolgde met te zeggen dat men meerdere malen heeft getracht om in de rechtszaal de politie er van te verwijten dat zij bij verhoren bepaalde methoden gebruikt die niet met onze opvattingen stroken, doch Mr. Ellis verklaarde dat in de 16½ jaar welke hij bij de balie was, nimmer een geval heeft meegemaakt waarbij de politie aan verdachten verklaringen heeft ontfutseld op bedoelde wijze. Spreker bracht dan kaan de Hoofdcommissaris voor diens woorden, en aan de autoriteiten die speciaal naar Curacao vlogen om bij dit afscheid aanwezig te zijn.

Mr. Ellis besloot met te zeggen, dat hij vaak een beroep op de ambtenaren heeft gedaan en beklemtoonde dat, indien hij bij machte is iets voor een der politiemannen te doen, hij altijd klaar staat. Mr. Ellis wenste het Korps het beste toe en sprak de hoop uit dat het Korps zijn naam in alle stromingen hoog zal houden.

Een aanhoudend applaus was de beloninng voor de treffende speech van Mr. Ellis.

Men bleef nog lang gezellig bij elkaar op de baai, waarbij de heer Dimmendaal met de Politie Harmonie voor een pittige noot zorgde.

Ook van deze Harmonie nam de P.G. speciaal afscheid en wel op originele wijze. Tijdens het spelen namelijk nam de heer Ellis de leiding van de heer Dimmendaal over en dirigeerde de Harmonie bij een Curacaose wals.

Toen later de benen van de vloer gingen en de P.G. de openingsdans had gemaakt, kwam de stemming er pas goed in. Het werd zo gezellig, dat lang na het afscheid een groep van Vaersenbaai naar de nieuwe P.S.V.-club toog om nog enkele uren gezellig samen te zijn. Toen omstreeks 12 uur de heer Hofman (Administratie) toegezongen werd, omdat hij zijn verjaardag vierde, werd het naar huis gaan nog even uitgesteld.

Met dank aan God en grote vreugde geven wij kennis van de geboorte van:

KARIN MARIE ELISABETH

D. S. de WINDT
V. C. de WINDT-de LANNOY
ANNE MARIE
ROSE MARIÉ

Curaçao, 31-5-'56

„Maria Immaculata", school voor meisjes, die wat betekenen willen

Noodzakelijke vooropleiding bij voortgezette studie

Willemstad. — Zo langzamerhand begint het schooljaar ten einde te lopen, het laatste trimester is al voor een stevig gedeelte achter de rug en binnen enkele weken zullen de onbarmhartige repetites en proefwerken uitmaken, welke leerlingen zullen worden bevorderd of zullen moeten blijven zitten. Hoe deze beslissing ook uitvalt: voor het kind is het in zeker opzicht een voorlopig rustpunt. De grote vakantie en de zorgen kunnen wel wachten tot in september het nieuwe schooljaar weer aanvangt. Geheel anders is het echter met de ouders gesteld. Daar betekent het einde van het studiejaar veelal niet het verdwijnen, maar juist het ontstaan van nieuwe zorg. En dat heus niet alleen voor die ouders? Die het — niet bevorderd — op het rapport hebben gelezen. Ook voor die vaders en moeders, waarvan het kind vlot en gemakkelijk de ene klas na de andere van de lagere school heeft doorgemaakt, biedt deze tijd de nodige problemen. En juist tot deze groep van ouders richt dit artikel zich.

Uw dochter heeft het op de Lagere school tot dusver beslist aardig gedaan. Steeds waren de rapporten goed, nooit is ze blijven zitten en nu is ze dan zo ver dat het einde van de zesde klas in zicht komt en verwacht kan worden dat ze als "eerste of tweede groep" overgaat naar het zevende leerjaar. Daarmee beginnen dan de Mulo-kopklassen, die haar in vier jaar het Mulodiploma zullen kunnen bezorgen. Voorwaar een prettig vooruitzicht!

En ondanks dit alles ligt er voor deze Ouders toch een probleem, een probleem dat enkele jaren geleden op Curaçao eigenlijk nog bijna in het geheel niet bestond. Waar er als voortgezet onderwijs voor het Katholieke meisje in de meeste gevallen alleen Mulo-Onderwijs in aanmerking kwam, was het vanzelfsprekend, dat klas na klas dit Mulo-onderwijs werd gevolgd. Veel meisjes die misschien meer capaciteiten bezaten dan noodzakelijk zijn voor dit diploma, kwamen niet verder dan dit — op zichzelf overigens lang niet eenvoudige — Mulo examen.

Andere soorten scholen

Sinds enkele jaren echter is de toestand veranderd. De snelheid, waarmee Curaçao zich in de laatste tientallen jaren heeft ontwikkeld, heeft ook op onderwijsgebied een grote groei te zien gegeven. Niet alleen dat er momenteel meer scholen bestaan dan twintig jaar geleden, maar er zijn ook *andere soorten scholen* gekomen. Tot deze nieuwe schooltypen behoren o.m. de beide H.B.S.'en en voor het Katholieke meisje de R. K. Middelbare Meisjesschool, korter gezegd: de M.M.S.

De bedoeling van dit artkel is geen andere dan om dit schooltype eens onder de aandacht van deze Ouders te brengen. Velen van deze Vaders en Moeders kennen eigenlijk van deze school weinig anders dan het uiterlijk van het gebouw, liggend aan de Gouverneur van Lansbergeweg, waar **momenteel ongeveer 200 meisjes de** dag doorbrengen.

De M.M.S. heeft vijf leerjaren, waar het meisje onderricht ontvangt in de moderne talen als Nederlands, Engels, Spaans of Duits, Frans, in Aardrijkskunde, Geschiedenis, Wis- en Natuurkunde en de voor de meisjes zo aantrekkelijke vakken als Tekenen, Kunstgeschiedenis, Handwerken, Handenarbeid, Muziek, Huishoudkunde en Lich. Oefening.

Na deze vijf studiejaren volgt een schoolexamen dat gelijkgesteld is met en erkend is in Nederland. Met dit diploma zijn de verdere mogelijkheden vanzelfsprekend groter dan met een Mulo-diploma. Niet slechts dat dit diploma uiteraard een betere kans biedt bij sollicitatie naar een kantoorbetrekking e.a., maar ook betekent het een uitstekende en dikwijls noodzakelijke vooropleiding bij een verdere studie voor vakken als: lerares in moderne talen, geschiedenis of aardrijkskunde, lerares aan een huishoudschool, doktersassistentie en kinderverzorgster, maatschappelijk werkster, particulier-secretaresse en leeszaalassistente enz.

Bovendien werd enkele jaren terug in Regina Coeli te Vught (Nederland) een tweejarige opleiding opgericht voor Gymnasium-A, aansluitend op de Middelbare Meisjesschool. En dan willen we nog even aanstippen, dat bij 'n één jaar langere studie op "Maria Immaculata" ook de akte Onderwijzeres kan worden behaald. Voorwaar dus een uiterst waardevolle studie, waarvan reeds een veertigtal leerlingen, die het diploma behaalden de vruchten plukken.

Voor welke leerlingen?

Voor welke leerlingen is deze opleiding nu eigenlijk bestemd? Heel in het kort zouden we kunnen zeggen voor die meisjes, die beschikken over een behoorlijke intelligentie en waarvan de Ouders het zich kunnen permitteeren om hun dochter vijf jaar te laten studeren. Misschien dat het van practisch nut is even stil te staan bij het eerste punt: behoorlijke intelligentie. We geven toe dat dit enigszins vaag gezegd is, misschien is duidelijker: dat de practijk uitgewezen heeft, dat een leerling die in de zesde klas van de Lagere School regelmatig behoorde tot de eerste, of goede 3e groep en nimmer is blijven zitten (ziekte of verlof uitgezonderd) een flinke kans maakt om dit onderwijs vlot en zeker te volgen. *Eerst de zevende klas volgen is dus niet noodzakelijk.*

Is Uw dochter dus een dergelijke leerling en kunt U het zich financieel veroorloven, dan verdient het alle aanbeveling om Uw gedachten eens over deze kwestie te laten gaan.

Misvatting

Tenslotte dient er toch nog even gewezen te worden op een misvatting, die nog al eens voorkomt. Omdat er ook een mogelijkheid is om in de derde klas van de M.M.S. te komen met een Mulo-diploma, redeneren Ouders meermalen aldus: "Laat ik mijn dochter eerst haar Mulodiploma maar laten halen, dan kan ze het altijd nog proberen op de M.M.S." Daar zit natuurlijk een element in van verstandige voorzichtigheid, maar anderzijds betekent dit voor het meisje, dat voldoende capaciteiten bezit altijd een verlies van een of meerdere jaren. Immers de studie voor Mulodiploma kost na de zesde klas altijd nog vier jaar, de dan daarop volgende drie jaar M.M.S. maken de studieduur dus totaal *zeven* jaar, terwijl hetzelfde resultaat bij vijf (eventueel zes) jaar ook waarschijnlijk was geweest.

Vanzelfsprekend heeft een artikeltje als dit geen andere bedoeling dan een eerste kennismaking te zijn. Wil men meerdere inlichtingen, dan zullen deze uiteraard graag worden gegeven door de Zusters van Roosendaal aan de R.K. M.M.S. "Maria Immaculata" Gouverneur van Lansbergeweg. Zie hiervoor de advertentie in dit blad.

. — Van 22 tot 28 juli wordt te Wenen het 23e internationale congres voor behuizing en stedenbouw gehouden in het raadhuis aldaar, met als onderwerp: De stad en haar omgeving.

DE GESCHIEDENIS VAN DE ANTILLEN

20

De ontdekking en verovering bracht noodzakelijk het vraagstuk van de godsdienstprediking met zich mede. Het werd in die tijd als vanzelfsprekend beschouwd, dat de Regering de godsdienst aangaf voor het volk. Daarvan zijn de gevolgen nog duidelijk te zien: de gewezen Spaanse koloniën zijn nog steeds sterk overwegend katholiek en een Engels eiland als Jamaica is bijna geheel protestant.

Merkwaardig is, dat Curaçao, veroverd door de Calvinistische Hollanders, desondanks geheel katholiek is geworden. Jan en Annie Romein, in hun bekend boek „De Lage Landen bij de Zee", blz. 725, geven hiervan de volgende afdoende verklaring: „Tegenover de bekeringsijver van de Spanjaarden en de grote aantrekkelijkheid van een minder rationeel christendom dan het katholicisme voor een primitief volk, stond èn het uitverkoren-volk-besef der calvinisten en die zelfde burgerlijke behoefte aan afstand bewaren, die we ook in de sociale verhoudingen in de vaderlandse maatschappij hebben opgemerkt. Zo viel het de trotse hildago's veel gemakkelijker met het slavenvolk één te worden, dan de eenvoudige Hollanders, die zich verplicht gevoelden de slaven het gebruik van hun taal en het wettig huwelijk zowel onderling als met blanken te verbieden en tot de bevrijding toe de bekering eer tegen te werken, dan aan te moedigen." Hier wordt dus verklaard, waarom er op Curaçao geen Nederlands gesproken wordt en waarom Curaçao niet protestants is.

Het katholieke geloof is in het Caraïbisch gebracht door de Spaanse veroveringen van de 16e eeuw en de Franse concurrentie in de 17e eeuw. Aangezien de godsdienst beschouwd werd als staatszaak, werd de Missie officieel door de Staat geregeld. Alle Spaanse vloten werden verplicht om priesters mee te nemen. In 1532 werden 120 Franciskanen, 70 Dominikanen en 70 Hiëronymieten naar de veroverde eilanden en vastelanden overgebracht. Waarschijnlijk waren de eerste priesters op Curaçao eveneens Hiëronymieten. De bekeringsactie onderging de ongunstige invloed van de Staatsbemoeiing en kreeg daardoor het karakter van een geforceerde beweging: Je zal katholiek worden, anders word je slaaf gemaakt of dood geschoten!

Over het algemeen was de eerste missieactie nogal vluchtig en oppervlakkig. Men ging tamelijk spoedig over tot de doop, terwijl de kennis van het geloof nog erg gering was.

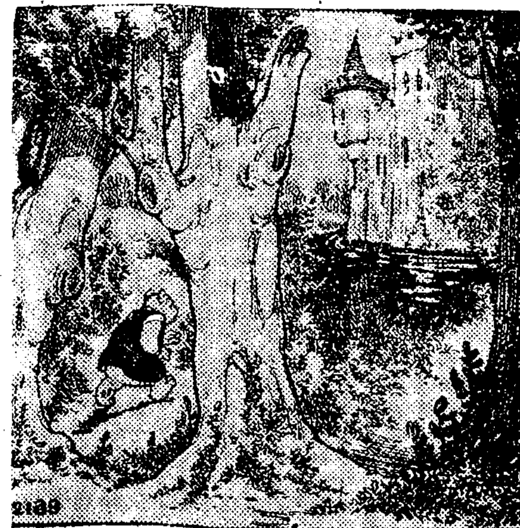
In het begin van de 16e eeuw prediken Franciskanen en Dominikanen het Evangelie op Hospaniola (Santo Domingo en Haiti), dat het centrum werd van de katholieke actie in West Indië. Petrus van Cordova doorwandelde het eiland met het kruis in de hand en vergezeld van een tolk. Cuba, Portorico en Jamaica werden achtereenvolgens geëvangeliseerd, terwijl de Kleine Antillen, woonplaats van de ongenaakbare Caraïben, voorlopig buiten de werksfeer van de Missionarissen vielen. Het was voor deze eerste priesters geen gemakkelijke taak. Niet zozeer omdat ze voor volslagen heidenen stonden, maar omdat het gewelddadig gedrag, de afpersingen, slechte behandeling en heerszucht van de veroveraars zo slechte propaganda was voor hun godsdienst. De Indianen beoordeelden de Spanjaarden meer naar hun leven dan naar hun leer. Onschuldige missionarissen werden daardoor soms het slachtoffer van de woede en wraakzucht van de inlanders.

De kerkelijke organisatie werd in de W. I. Archipel reeds tussen 1509 en 1522 opgericht. Minstens acht bisdommen waren aan de zorgen van Franciskanen en Dominikanen toevertrouwd. Maar dit kader bleek spoedig een hoofd zonder lichaam, aangezien de onderdanen, de pas bekeerde Indianen, met duizenden stierven onder de „vaderlijke zorgen" van de hardhandige conquistadores. Het is niet juist hiervan de schuld te werpen op de koning en koningin van Aragon en Castilië. Deze hebben herhaaldelijk geprotesteerd tegen de te ruwe behandeling van de inboorlingen en beoogden slechts het gebruik van vreedzame methodes.

De Missionarissen kozen vaak de zijde van de inlanders. De krachtige actie van de paters Dominikanen had tot gevolg, dat Karel V in 1524 de dwangarbeid van de Indianen afschafte.

M. D. Latour O.P.

TOM POES: Heer Bommel gaat vereeuwen

2198 — Heer Bommel strompelde als een geslagen heer door het legerkamp. De dobbelende en joelende krijgsknechten lieten hem gaan, ze waren immers slechts huurlingen. Ze wachten op hun soldij en het edele doel waarvoor ze moesten vechten liet hen overschillig, zolang ze maar geld kregen. ....

„Wat een verschil met onze eigen mooie tijd!" mompelde heer Ollie. „Ach, was ik maar weer terug! Was ik maar op Bommelstein...... Maar dan moet ik door dat deurtje — en daarvoor moet ik die sleutel hebben — en die zit in dezelfde kist waar dat geld voor die ruwe brassers in zit. Ach, ach! Die kist! Ik moet die kist hebben, dat is duidelijk. Anders ben ik een verloren heer."

„Zo, binnensmonds klagende was hij bij de slotgracht aangekomen en staarde nu naar de donkere massa van het kasteel, dat dreigend voor hem lag.

„Mijn slot!" prevelde heer Ollie droevig. „Het is eerlijk van mij — maar ik kan er niet binnenkomen. Iedereen is lelijk tegen mij... Hier sta ik eenzaam en verlaten en op mijn jonge vriend Tom Poes hoef ik ook niet meer te rekenen. Die is altijd weg als ik hem nodig heb tegenwoordig........"

Op dat moment ritseldende struiken achter hem en Tom Poes sloop te voorschijn. „Hallo, heer Ollie", zei hij. „Kom gauw. We moeten in het kasteel zien te komen. De sleutel......"

„Het geld!" zei heer Bommel

„De kist kortom", zei Tom Poes. En met die woorden trok hij zijn vriend met een ruk voorwaarts zodat ze allerlei in het drabbige grachtwater plenzden.

Heer Ollie schrok ontzettend. Maar nu hij eenmaal in het water lag had hij geen keus meer. Proestend en snuivend zwom hij achter Tom Poes aan naar het duistere bouwwerk......

Leo Valentin, de bekende Franse „vleermuisman" is kortelings tijdens een demonstratie op een vliegfeest te Liverpool (Engeland) van een hoogte van 3000 meter voor de ogen van vele duizenden verbijsterde toeschouwers te pletter gevallen. Leo Valentin begon zijn luchtcarrière in de oorlog en werd met enige anderen boven Frankrijk gedropt. Na de oorlog begon hij te experimenteren met vleugels aan de armen verbonden en ontwikkelde hij een manier van vliegen, waaraan zijn naam werd verbonden. De ramp is te wijten aan een te sterke zijwind, die Valentin tegen het vliegtuig wierp; zijn pogingen om twee parachutes te openen, mislukten. Foto :Zo zagen de toeschouwers Leo Valentin (in cirkel) naar beneden storten.

Conferentie Wereld Gezondheids Organisatie

Geneve. — De negende conferentie van de Wereld Gezondheids Organisatie, bijgewoond door afgevaardigden uit 76 landen, heeft besloten de speciale sanitaire voorzieningen voor Mekkagangers af te schaffen, gezien de verbetering van de medische diensten in het Midden-Oosten.

De organisatie zal een studie maken van het stralingsgevaar bij de toepassing van atoomenergie, de afvoer van radio-actieve afvalstoffen en de opleiding van personeel.

Het budget voor 1957 is vastgesteld op 10.700.000 dollar, waarbij nog 1.525.000 dollar komt als de Sovjet-Unie en de Oosteuropese landen besluiten ten volle aan het werk van de organisatie deel te nemen.

Karlspreis voor Churchill

Toegejuicht als de kampioen van het ene Europa

(Van een speciale correspondent)

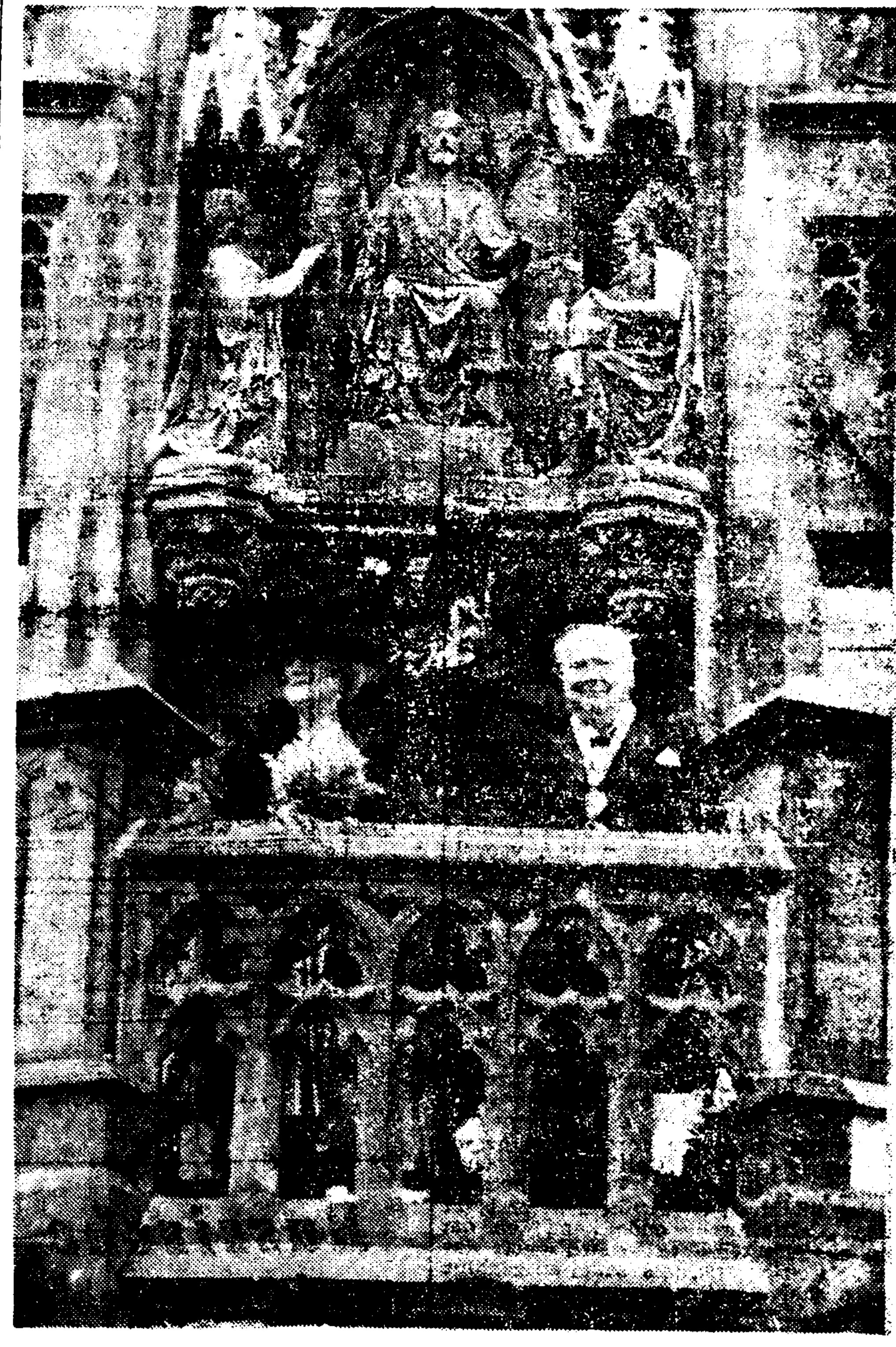
In de magnifieke Keizerzaal van het Akense stadhuis is onlangs de Karlspreis uitgereikt aan Sir Winston Churchill. Wat zestien jaar geleden voor onmogelijk werd gehouden is op Hemelvaartsdag 1956 te Aken gebeurd. De grote Engelse staatsman Churchill tronend op de ereplaats in de Keizerzaal met boven zijn hoofd de Duitse adelaar. En op het plein vóór het Akense stadhuis de Engelse vlag broederlijk naast de Duitse en de vlaggen van overige Europese landen. Terecht merkte Sir Winston Churchill in zijn toespraak dan ook op: „Er is sinds de tweede wereldoorlog en sinds mijn laatste bezoek in 1915 aan Duitsland enorm veel veranderd. „Zoveel," aldus dr. Konrad Adenauer, „dat overwinnaar en overwonnene het verleden geheel zijn vergeten en slechts denken aan de toekomst, waarin vrede moet heersen".

Verheugend voor Churchill, pleitbezorger van het ene Europa, was het te zien hoe niet alleen de Duitse staatslieden maar ook het volk de woorden van bondskanselier Adenauer: „Sir Winston, Sie sind recht herzlich willkommen" waar maakten. De duizenden mensen die immers rondom het Rathaus achter een haag van honderden politie-agenten en rechercheurs stonden opgesteld, juichten Churchill en lady Churchill luide toe toen beiden het Rathaus verlieten en de in de Keizerzaal aanwezige autoriteiten onthaalden Sir Winston op een enthousiast applaus.

De Akenaren stemden ten volle in met de lof die allereerst Oberbürgermeister Hermann Heusch en daarna bondskanselier dr. Konrad Adenauer Churchill toezwaaiden voor zijn vele werk als pleitbezorger van het ene Europa. Vlak na de oorlog, zo memoreerde de Oberbürgermeister van Aken, was het Churchill die met voorbijzien van alles wat geweest was in Zürich en op een bijeenkomst te Den Haag niet ophield de noodzaak van Europa één te bepleiten. Sir Winston Churchill, aldus Oberbürgermeister Heusch, predikte onmiddellijk na de oorlog een nieuwe geest, een geest van vergeving. Hij is voor velen die nog steeds verblind zijn door overdreven nationalisme een stralend voorbeeld. Zijn lofwaardig streven naar eenheid der volkeren verdient, aldus de Oberbürgermeister, geëerd te worden met de Karlspreis van de stad Aken, een prijs in 1949 door de burgers van Aken ingesteld om allen te eren die grote verdiensten hebben voor de eenwording van Europa.

Tot nu toe kwamen voor de Karlspreis in aanmerking: Richard Graf Coudenhove-Kalergi (1950), prof. H. Brugmans (1951), wijlen Alcide de Gasperi (1952), Jean Monnet (1953) en dr. Konrad Adenauer (1954). Vier van hen hadden evenals het directorium tot verlening van de Karlspreis op het erepodium rondom Churchill plaatsgenomen. Namens dit directorium hing Oberbürgermeister Hermann Heusch de Britse staatsman het gele lint met daaraan bevestigd de gouden plaquette om de hals. Op dit historische moment snorden filmcamera's en T.V.-apparaten, terwijl tientallen persfotografen elkaar verdrongen om de beste plaat van dit gewichtige moment te maken. De overige aanwezigen, o.w. bondspresident prof. Theodor Heuss, ambassadeurs van Engeland, Nederland, België, Frankrijk, Italië, Pakistan, Zweden, Turkije en Amerika, de gouverneurs van Noordrijn-Westfalen, van Nederlands Limburg en van de Belgische provincie Luik, kerkelijke autoriteiten met mgr. dr. Pohlschneider, bisschop van Aken, aan het hoofd, en vele anderen hieven de nieuwe Karlspreis-drager ter eer de twaalfde-eeuwse Karls-hymne „Urbs aquensis, urbs regalis" aan. De plaquette vermeldt het jaartal 1955. Door omstandigheden kon Churchill in dat jaar evenwel niet naar Aken komen, waarom aan hem de prijs dit jaar werd uitgereikt. Bovendien ontving Churchill een oorkonde en een bedrag van 5000 DM. Onder grote belangstelling van een leger fotografen plaatste Sir Winston Churchill daarna zijn handtekening in het gouden boek van de vermaarde Keizerstad Aken.

Iets van de vermaardheid van Aken werd door Sir Winston Churchill in zijn toespraak gereleveerd. Ook deze gelegenheid greep Churchill opnieuw aan om te pleiten voor één Europa, ja zelfs voor één vredelievende wereld, waarbij ook Rusland moet zijn opgenomen. Perspectief biedt in dit verband, aldus Churchill, de onttroning van Stalin en de door Rusland aangekondigde nieuwe koers. Wanneer Rusland inderdaad een nieuwe koers gaat varen, verdient het aanbeveling om niet twee blokken tegenover elkaar te vormen maar samen te gaan bouwen aan een nieuwe wereld. Op die manier, zo vervolgde Churchill, kunnen nog bestaande problemen met als een der voornaamste de hereniging van Duitsland, makkelijker worden opgelost. Geweld, zo betoogde de Nieuwe Karlspreis-drager verder, moet met alle mogelijke middelen vermeden worden. Wellicht een bewijs dat Rusland dezelfde gedachte als ons is toegedaan noemde Churchill de veranderde houding van Rusland ten aanzien van Polen. Misschien volgen nog andere veranderingen die Tsjechoslovakije weer de vrijheid zullen teruggeven en boven alles West- en Oost-Duitsland weer zullen verenigen. Churchill verklaarde voorts nog trots te zijn over het feit dat zijn naam toegevoegd is aan de illustere lijst van Karlspreisdragers o.w. Konrad Adenauer.

Vanaf het balkon van het Akense raadhuis wuift Churchill, omhangen met de Karlsprijs en vergezeld van zijn echtgenote, de menigte toe.

Atoomontploffingen hebben geen invloed op het weer

De Internationale Meteorologische Organisatie heeft vastgesteld, dat atoomontploffingen geen belangrijke invloed hebben op het weer. Het uitvoerende comité van de organisatie heeft in Genève een zitting van twee weken gehouden en de „meteorologische aspecten van de atoomenergie" vormden een van de voornaamste punten van de agenda.

Hoewel de conclusie werd getrokken, dat kernexplosies, die tot dusverre hebben plaats gevonden, geen belangrijke invloed op het weer hebben gehad, heeft het comité toch besloten aandacht aan deze kwestie te blijven wijden. Vier deskundigen — de Rus Danilin, de Fransman Guilmet, de Engelsman Meade en de Amerikaan Wexler — zijn aangewezen, om op de hoogte te blijven van de ontwikkelingen op het gebied van de atoomenergie en na te gaan, hoe die ten dienste gesteld kunnen worden van de wetenschap der meteorologie. Een der suggesties was, dat het viertal de mogelijkheid zal onderzoeken, om onschadelijke radioactieve „detectors" te gebruiken om bewegingen op grote schaal van luchtmassa's in de atmosfeer te bestuderen.

Het comité heeft voorts besloten in Genève een speciaal centrum op te richten voor de verzameling, de bestudering en de verspreiding van alle opmerkingen, die gedaan worden tijdens het Internationale Geofisisch Jaar. De invloed van atoomontploffingen op het weer zal door de organisatie pas weer worden besproken, als zich daartoe nieuwe aanleidingen voordoen. (U.P.).

SCHAT-EILAND

door ROBERT L STEVENSON

(Vertaald door Yge Foppema)

38

HOOFDSTUK XIX.

Jim Hawkins hervat het verhaal: Het garnizoen in de palissade.

Zodra Ben Gunn de vlag zag, bleef hij staan, hield me bij de arm tegen en ging zitten.

„Dat zijn jouw vrienden," zei hij, „vast."

„Ik denk veel eerder dat het de muiters zijn," antwoordde ik.

„Die?" riep hij uit. „Niks d'r van. Op zo'n eiland als hier, waar geen sterveling aanlegt of het moet een boekanier zijn, zou Silver de zeeroversvlag met de doodskop en de gekruiste botten uitsteken, reken maar. Nee, dat zijn je vrienden. D'r is geknokt, en jullie zijn er goed afgekomen, en nou zitten jullie in de ouwe palissade, die Flint jaren en jaren geleden heeft gebouwd. Ja, die Flint, dat was er een met een kop! Geen mens kon tegen hem op — d'r was maar één macht op de wereld die hem baas kon, en dat was de rum. En hij was voor geen mens bang, behalve voor Silver — Silver was zo fijn en deftig."

„Dat kan allemaal best wezen," zei ik, „en ik geloof het graag, maar dan is het een reden te meer voor me om zo gauw mogelijk naar mijn vrienden toe te gaan."

„Nee maat," zei Ben Gunn, „niks d'r van. Jij bent een beste jongen, of ik moest me al heel sterk vergissen, maar als puntje bij paaltje komt, ben je toch maar een jongen. En Ben Gunn is niet van gisteren. Voor geen rum zou ik daar naar toe gaan, waar jij naar toe gaat — voor rum, zeg ik je — of ik moet eerst met die jonker van je gepraat hebben en hij zal me zijn woord van eer geven. En vergeet niet wat ik je gezegd heb: „veel en veel meer vertrouwen" — en dan geef je hem een kneepje, zo — "

En voor de derde maal kneep hij me weer in de arm en knipoogde listig.

„En als ze Ben Gunn nodig hebben, Jim, dan weet je waar ze hem kunnen vinden. Op dezelfde plek waar jij hem vandaag gevonden hebt. En als er een ander komt, laat ie dan wat wits in zijn hand houden, en hij moet alléén komen. O ja, en dit moet je ook zeggen: „Ben Gunn," moet je zeggen, „Ben Gunn heeft zo zijn eigen redenen."

„H'm", zei ik, „ik geloof wel dat ik het zowat begrijp. Jij hebt een voorstel te doen, en je wilt de jonker of de dokter spreken, en die kunnen je vinden op de plaats waar ik je ontmoet heb. Is dat alles?"

„En wanneer? zul je zeggen," ging hij voort. „Wel, van omtrent het middagbestek tot omtrent zes glazen."

„Best", zei ik, „en kan ik nu gaan?"

„Je vergeet het niet, hè?" vroeg hij bezorgd. „Veel en veel meer, en zijn eigen redenen, moet je zeggen. Zijn eigen redenen, daar komt het op aan, van man tot man gesproken. Nou, toe dan maar" — hij hield me nog steeds bij de arm — „ik denk dat je nou wel kunt gaan, Jim. En Jim, als je Silver soms ziet, dan zal je Ben Gunn van je levensdagen nooit verraden hè? Met geen zes paarden kunnen ze het uit je trekken, hè? Nee zeg je. En als die zeerovers aan land gaan kamperen, Jim, zou je dan ook niet denken, dat er morgen een paar weduwen meer op de wereld waren, hè, wat jij......"

Een zware knal onderbrak ons gesprek, een kanonskogel vloog krakend door de bomen en plofte in het zand geen honderd meter van de plek waar wij stonden. Het volgende ogenblik hadden we beiden de benen genomen, elk een andere kant uit. Het eerstvolgende uur liet schot op schot het eiland daveren en de ene kogel na de andere brak door het geboomte. Ik kroop van schuilplaats tot schuilplaats — zo leek het tenminste — door die angstaanjagende projectielen. Maar tegen het einde van het bombardement begon ik, hoewel ik mij nog niet in de richting van de palissade durfde wagen, waar de kogels het vaakst neerkwamen, tot op zekere hoogte weer moed te vatten, en na een lange omweg in Oostelijke richting kwam ik aan de kust, waar ik tussen de bomen wegdook.

De Hispaniola lag nog altijd waar we het anker hadden laten vallen, maar hij voerde nu inderdaad de zwarte zeeroversvlag in top. Terwijl ik zat te kijken, kwam er weer een rode vlam en een knal die aan alle kanten weerkaatst werd, en ik hoorde nogmaals een kogel door de lucht fluiten. Het was de laatste van de kanonnade.

De zon was juist ondergegaan, uit zee kwam een bries die met vlagen door de bomen ruiste en het grijze water van de ankerplaats deed rimpelen. De eb was op zijn laagst, een brede strook zand lag bloot. De lucht was koel na de hitte van de dag, ik voelde de kilte door mijn jas heen.

Ik bleef een poosje liggen en keek naar de drukte die op de aanval volgde. Mannen waren bezig met bijlen iets stuk te hakken op het strand bij de palissade; later vernam ik dat het de jol was geweest. In de verte, bij de mond van het riviertje, scheen de gloed van een groot vuur tussen de bomen door, en tussen die plaats en het schip ging een van de boten voortdurend op en neer. Dezelfde mannen die ik zo somber had gezien, lachten en riepen nu onder het roeien als kinderen. Maar er was in hun stem iets dat aan drank deed denken. Ten slotte dacht ik, dat ik wel naar de palissade kon terugkeren. Ik was tamelijk ver doorgedrongen op de lage zandige landtong die de ankerplaats ten Oosten afsluit en bij eb met het Botteneiland verbonden is, en nu zag ik terwijl ik opstond een eind verder op de landtong een eenzame rots die, omringd door laag struikgewas, tamelijk hoog oprees en merkwaardig licht van kleur was. Ik bedacht dat dit wel misschien de witte rots was, waar Ben Gunn van had gesproken, en dat we de een of andere dag wel eens een boot nodig konden hebben en dat ik dan wist waar ik hem moest zoeken.

Daarop liep ik langs de rand van het bos tot ik aan de achterkant van de palissade kwam, dat wil zeggen de kant die naar de kust toe gelegen was, en weldra werd ik hartelijk verwelkomd door de overgebleven getrouwen.

(Wordt vervolgd)

LONDENS COMMENTAAR

Wij zijn vrijwel immuun voor advertenties, en het moet een zesde of zevende zintuig geweest zijn dat op een goede dag, een glorierijke dag, ons oog met een luide plof deed vallen (en met welbehagen deed toeven) op een advertentie in een Engels weekblad. En geen wonder. Daar stond in vette letters voor onze stichting geschreven: „De tedere lievelingsdroom van een meisje is nu geworden tot liefelijke en welriekende werkelijkheid voor een vrouw". Wij weten niets over de tedere lievelingsdromen van meisjes en verwachten al lang niet meer hieromtrent nog ooit wijzer te worden. Maar de welriekende werkelijkheid is ons lief en wij snoven hardop en uit het diepst van ons gemoed, en van onze zielsguitaar trilden alle snaren. Wij hoopten dat het over gebakken uien zou gaan of over de knoflook waaraan het gehele Middellandse Zee-bekken geurt, of desnoods over seringen en jasmijn. Maar het ging niet over ajuinen, dan welker werkelijkheid niets welriekender en liefelijker is. Het ging zelfs niet over prei of bonensoep met kerrie, die evenens op zo luide en zo sonore toon spreken tot onze geurenminnende werkelijkheidszin. Het ging over biberlust of, zo men wil, over rilwoede of trildrift of sidderhartstocht of wiebelziekte of beeflijden. Het ging kortom over „Quivering Passion". Gut, dachten wij bewogen, en beefden als een ratelpopulier. Het kostte slechts zeven en een halve schelling per fles, hetgeen wij een geringe prijs achtten voor een vloeistof die blijkbaar de uitwerking had van een Molotowcocktail. De advertentie stak een geurige loftrompet voor een nieuw parfum.

Lelietjes van dalen

Wij zullen de laatsten zijn om van ons zelf te beweren, dat wij veel van parfum afweten. En indien men onze mening zou vragen over de respectievelijke verdiensten van Channel en Soir de Paris, zouden wij met luide stem insisteren op ons democratisch recht te mogen zeggen wat wij denken over Limburgse kaas. Ofschoon wij graag de naam Soir de Paris tegenkomen. Want dan moeten wij denken aan een late oktoberavond in Parijs. Dan behoort men jong te zijn van jaren, althans niet oud van hart, en op de bovenste treden te staan van de trap van de Sacré Coeur en naar beneden te kijken over de stad. En plotseling begint de grote avondbloei van deze meest vertederende aller steden. Dan gaan in straten en vensters de lichtjes aan, de lantarens ontbranden in warme gloed, voorbijschietende auto's geselen de gevels met gouden zweepslagen, en treinen zijn glimwormen in de verte. En de avond is een oude juwelier en ontrolt een donkerblauwe lap fluweel. Daartegen gloeien honderduizend diamanten.

Maar onze „Soir de Paris" ruikt niet naar dames. Onze avond ruikt naar gegratineerde bloemkool en ruige Algerijnse wijn en een beetje naar kaarsvet, een geurencombinatie die ons duizendmaal dierbaarder is dan enigerlei odeur waarachter zich mansbeluste vrouwen in hinderlaag leggen, riekend in de richting van hun prooi.

Doch ondanks onze afgrondelijke onkunde over dit onderdeel van het vrouwelijk mijne-arsenaal, gingen wij bij het lezen van de advertentie over het nieuwe wiebelwater, bestemd voor het vermommen van damesaroma's, met onszelf stiekem een weddenschap aan dat de nieuwe parfum er niet in zou gaan bij een Britse cliëntele. Want er bestaat in Engeland één ongeschreven wet dat geen vrouw ooit zal erkennen dat parfum ook maar iets te maken kan hebben met passie. Een goede en voor nette Engelse dames aanvaardbaar reukwater heet „Tweed", naar de gekeperde wollen stoffen die in Schotland worden geweven en waarin eerbare dames zich hullen als zij vertoeven op het land en wandelen langs landelijke paden, terwijl zij met kennersblik kijken naar koe en kalf. Het is de wollen stof die naar hei ruikt en turf, vooral in de regen. En zo Engelse vrouwen al geneigd mochten zijn een verwijderd verband te leggen tussen parfum en een zekere mate van, natuurlijk geheel ongeslachtelijke, liefelijkheid, dan is het slechts de liefelijkheid van bloemen. „Lily of the Valley" is een populaire odeur, evenals „Lavender". En Engeland zou Engeland niet zijn, als er een reukwater was dat vernoemd is naar het beest dat de Engelsen prefereren boven hun eigen medemensen, naar de hond. Er is een parfum in Engeland dat enige populariteit geniet onder de naam „Californische jonge hond", „Californian Puppy", hetgeen beter klinkt en ongetwijfeld beter ruikt dan „Californische oude hond" en dat op subtiele wijze te kennen geeft dat er iets on-Engels, iets wufts en zondigs en derhalve buitenlands is aan kunstmatige lijfsgeuren, iets dat men eerder zou zoeken in Californië dan in Sheffield, Leeds of Clapham. Maar „Quivering Passion"? Trilzucht? Sidderlust? Beefhartstocht? Rilwoede? Beefdrang? Geen sprake van, dachten wij bij onszelf. En sloten een weddenschap. Met onszelf.

Vanaf de dag, waarop ons oog werktuiglijk op de Passie plofte, hielden wij natuurlijk dit zelfde oog, mitsgaders oor en neus, gericht op het geurwater waarvan het in de advertentie had geheten dat het de mijmerende bakvissen zou omtoveren tot rijpe trilhaaien. Wij keken in het voorbijgaan in alle parfumerie-etalages om te zien of ergens een geurenmakelaar de moed had om het beefmiddel in de ramen te leggen. En vingen bot. Wij keken naar mannen die talmden bij de ingang van deze winkels, in de hoop er een te vinden die met hoogrood gezicht de moed poogde te vergaren om binnen te gaan en te vragen om een flacon rilvocht voor hun aanbedenen. Op straat snoven wij als een stofzuiger in de hoop een nieuwe, vreemde geur op te vangen die ons zou verleiden tot het opvorren van een particulier balletje. Maar wij zagen niets en wij hoorden niets. Geen nieuwe geur deed onze neus ontgloeien in geestdrift. En wij rilden niet, en niemand zagen wij rillen.

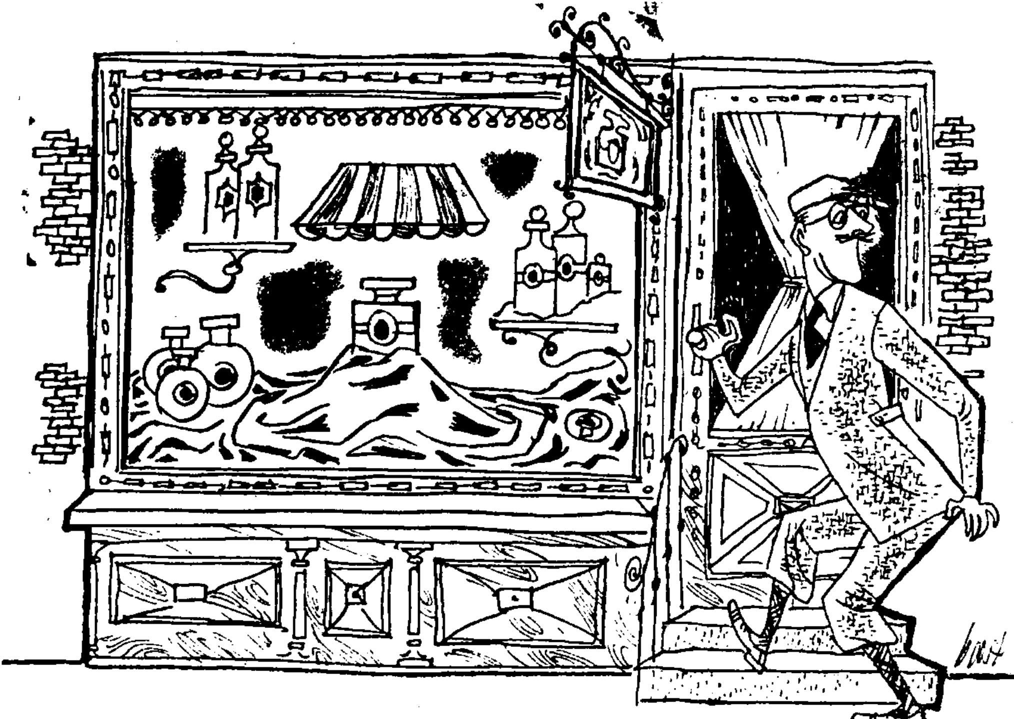
Een nimf kwam nader

Op een goede dag konden wij de onzekerheid niet langer verdragen. Wij begaven ons naar een Schotse vriend die apotheker is en die in zijn drogisterij ook een toonbank heeft waaraan behalve schoonheidsmiddelen, odoranten en zelfs deodoranten worden verkocht door een allerlieftalligste nimf die heel mooi is, te grote amandelen heeft en Lily heet. En tot die Schotse vriend zeiden wij: „Kun jij ons vertellen, hoe het gegaan is met de Quivering Passion?" „What?" riep hij, blafte hij bijkans, en keek ons aan met afgrijzende blik. „Quivering Passion", herhaalden wij, en voelden ons plotseling op bijna Engelse wijze indecent. „Sorry," stamelden wij onthutst, „het gaat over parfum", want wij konden in de ogen van onze goede vriend zien dat hij een ogenblik had gedacht dat wij hadden willen spreken over een zo onoorbaar onderwerp als de liefde. Wij bloosden tot aan de binnenkant van onze schedel en legden haastig uit dat wij het hadden over een parfum dat wij geadverteerd hadden gezien als onfeilbaar rilmiddel, en dat wij gaarne wilden weten of zich dit geurwater in stromen over Engeland had gestort, en zo ja, wanneer er dan eindelijk met rillen zou worden begonnen. Wij hadden lang genoeg gewacht, zeiden wij, niet zonder verontwaardiging.

Onze vriend wist van niets. „Ik bemoei mij niet met dat soort rommel," antwoordde hij, „dat doet mijn vrouw. Maar ik durf er donder op zeggen dat zoiets bij mij nooit in de winkel is geweest. Ik heb een nette zaak." „Lily," riep hij tot de amandelrijke nimf achter de geurentoonbank, „wil je een ogenblik hier komen?" De nimf zweefde nader, een weinig nors kijkend, en met de mond half open als kwam zij levertraan innemen. „Lily", vroeg onze vriend, „hebben wij hier in de zaak ooit „Quivering Passion" verkocht?" „Hoe durft u?" kreet het arme kind verontwaardigd. „Heb je ooit van je leven!" „Zie je wel," zei onze Schotse vriend, „hoe kun je een parfum te koop hebben met een naam waarvan zelfs Lily bijna gillen moet. Ik zal mijn vrouw vragen of zij er iets van weet." Enkele ogenblikken later keerde hij in de winkel terug en vertelde ons dat zijn vrouw zich herinnerde dat er een reiziger aan de zaak was geweest die het rilwater was komen aanbieden, maar dat zij botweg geweigerd had, omdat zij er zeker van was dat geen jongedame, zelfs niet een oude taaie dame, en zeker niet een jongeman op zoek naar een geschenk voor zijn jonge liefde, binnen zou durven gaan in een nette zaak om er te vragen naar een parfum met een zo verschrikkelijke naam. Ze had ook gehoord dat het parfum uit de handel genomen was en binnenkort onder een schuilnaam opnieuw zou worden aangeboden. „Het was een blunder van de fabrikant," zei onze vriend. Maar wat kon je anders verwachten, vervolgde hij. Het parfum was weliswaar vervaardigd in een Engelse fabriek, maar de directrice van de fabriek was een Française die Nicole Roussel heette. En hier haalde onze vriend ietwat meewarig de schouders op alsof hij wilde zeggen dat je voor uitbundig gebibber en bijbehorend beefwater slechts terecht kon aan de overkant van het Kanaal, dat de Heer in zijn goedertierenheid als een antiseptisch middel had doen stromen tussen Brittannië en de buitenlandse wellustelingen.

Wij hadden onze weddenschap gewonnen. En toch waren wij met weemoed vervuld. Want dank zij onze gepassioneerde belangstelling voor voortijdig overleden toverwater waren wij een weinig wijzer geworden op het gebied van geurwateren. Onder meer hadden wij ontdekt dat er zich in Engeland een bureau bevindt met de magnifieke naam Fragrance Bureau, of Geurigheidskantoor. Dit is een centraal kantoor van de gezamenlijke parfumindustrie van Engeland dat voornamelijk tot taak heeft het gebruik van parfum te bevorderen. Daar had men ons verteld dat de dames van Newcastle per geurig hoofd van de bevolking meer Lelietjes van dalenparfum kochten dan waar ook in Engeland, terwijl de dames van Manchester een uitgesproken voorkeur hadden voor „Lavender". Wij hoorden eveneens dat Dundee een van de weinige plaatsen van Brittannië is waar de vrouwen niet terugschrikken van parfums met namen die verwijderd deden denken aan de min. En men vertelde ons aldaar, en niet zonder afgunst, dat er in Amerika een parfum in de handel is, speciaal bestemd voor honden, om hen minder honds te doen ruiken. Die parfum heette Hondehok Vijf, „Kennel 5". En daar ook liet men ons de tekst zien van een nieuwe advertentie die eerlang zou verschijnen en die tot doel had de vrouwen van Engeland heviger te doen rieken. „Gebruik een parfum," zo heette het in deze advertentie, „dat past bij uw levensachtergrond (which fits into your scheme of things), een parfum dat warm is en exotisch als de heilige parfums van oude oosterse tempels. Gebruik het ten allen tijde. Gebruik het ook wanneer gij de vaat wast."

Vandaar een weinig weemoed over onze gewonnen weddenschap. Want, dachten wij, indien slechts het rilwater ingang had gevonden, hoe zou het leven interessanter zijn geweest dan immer voorheen. Want dichters en profeten mochten dan al zingend in de baaierd staan, maar de vrouwen van Groot-Brittannië zouden bevend gestaan hebben bij de gootsteen. Trillend van passie en onder het luide gerammel van brekende borden en glazen, ontvallen aan de trillende handen, zouden zij hebben staan geuren naar oude oosterse tempels. Ach, dachten wij terwijl wij onze weddenschaps-schuld aan onszelf voldeden, hoe hadden de merels gezongen in onze dromenboom.

....de moed poogde te vergaren om binnen te gaan.

...rammel van brekende borden....

Russische deskundige ontdekt nieuwe deeltje van de materie

Moskou. — Een Amerikaanse natuurkundige, die onbekend wenst te blijven, heeft na de slotvergadering van een internationale conferentie over kosmische energie te Moskou verklaard, dat de ontdekking van een nieuw deeltje van de materie van de grootste betekenis kan zijn voor het begrip van de struktuur daarvan.

Het deeltje is ontdekt door een der leden van de Sovjet-Russische Akademie van wetenschappen, a.i. Alichanian, die deskundige is op het gebied van kosmische stralen. Hij deed zijn ontdekking dank zij een speciaal gebouwde apparatuur voor proeven op grote hoogte.

Alichanian heeft verklaard, dat het deeltje vijfhonderd maal zo zwaar is als een elektron en dat het een positieve en een negatieve lading bezit.

Aan genoemde conferentie hebben tweeduizend natuurkundigen uit de Sovjet-Unie en daarbuiten deelgenomen. Zij stond onder auspiciën van de Sovjet-Akademie van wetenschappen.

Volgens een bericht van Reuter zijn de veertien Amerikaanse natuurkundigen, die de conferentie, welke een week geduurd heeft, hebben bijgewoond, zeer onder de indruk gekomen van wat er in de Sovjet-Unie op het gebied van de kernfysica wordt gedaan. Opvallend was de perfekte samenwerking tussen natuurkundigen en technici. De Russen bleken nauwkeurig op de hoogte van wat er in het buitenland op het gebied van de kernenergie is tot stand gebracht en gepubliceerd. Op sommige punten waren de Russen met hun onderzoek verder dan het westen. De Amerikanen zijn van mening, dat men in de Sovjet-Unie een doelmatiger gebruik van de potentiële dekkracht maakt dan in Amerika.

Gezamenlijk westelijk front tegen Sovjet-Unie nodig

Luxemburg. — De internationale unie van christendemocraten, te Luxemburg bijeen, heeft een verslag over de huidige politieke toestand van haar secretaris, de Fransman Alfred Coste-Floret, aangehoord. Coste-Floret verklaarde onder meer, dat men het systeem van tweezijdige onderhandelingen met de Sovjet-Unie moest laten varen en terugkeren tot een politiek van een gezamenlijk westelijk front omdat het succes der Sovjets berust op onderlinge westelijke meningsverschillen. Hij betreurde ook de politieke meningsverschillen tussen Amerika en Groot-Brittanië ten aanzien van het Midden-Oosten waar volgens hem een gezamenlijk westers front een evenwicht van krachten geschapen zou kunnen hebben. Het Mohammedaanse blok wordt naar zijn mening bezield door een op racisme gefundeerd fascisme. Ook wat betreft Noord-Afrika is het westen verdeeld.

Het politieke probleem van Europa wordt gevormd door de verhouding Frankrijk-Duitsland. De voornaamste hindernis voor een Frans-Duitse verzoening is volgens Coste-Floret vooral van psychologische aard.

115 miljoen dollar voor Amerik. Voorlichtingsdienst

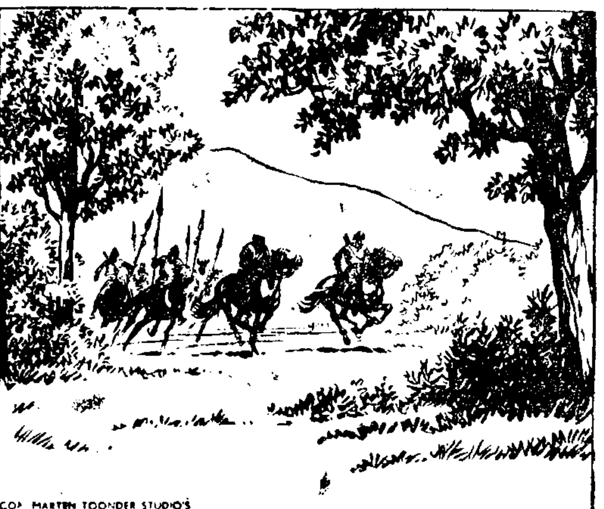
Washington. — De Amerikaanse Senaat heeft een bedrag van 115 miljoen dollar goedgekeurd voor de voorlichtingsdienst, nadat de democratische leider Lyndon Johnson een volledig onderzoek naar het werk van deze dienst had beloofd.

De democratische senator Ellender had er over geklaagd, dat de voorlichtingsdienst in verscheidene landen geld verspilde aan programma's die geen waarde hadden.

De dienst beheert „De Stem van Amerika" en andere voorlichtingsprogramma's in het buitenland.

ERIC DE NOORMAN: Het offer van Svitjold

20—30. De man blijkt bij bewustzijn te zijn, maar zijn gelaat is verwrongen van de pijn hangt zijn rechterarm neer langs zijn zij, de mouw van zijn wambuis doordrenkt van bloed......

Met horten en stoten vertelt hij, op een vraag van de Noorman zijn wedervaren. Hij was op weg naar de kust, toen hem een aantal snel lopende krijgers achterop kwam. Een van hen droeg een schreeuwend kind.

„Het waren dezelfde vreemdelingen, die ik een paar dagen geleden met hun boot zag aankomen. Ik vond het verdacht, dat zij zo'n haast hadden en dat kind meevoerden. Daarom bleef ik staan en keek naar ze. De hoofdman riep toen: „Maak die kerel onschadelijk! Wij kunnen geen getuige gebruiken!"

Een van de krijgers trok zijn zwaard en kwam op mij af. Ik vluchtte het struikgewas in. „En toen, wat gebeurde er toen?" dringt Eric aan.

„Toen moet ik gestruikeld zijn; de krijgers haalde mij in...... ik zag een zwaard flitsen...... voelde een snijdende pijn en verloor het bewustzijn......

„Waar ligt het schip van de vreemdelingen?" vraagt Eric nog maar de man is bewusteloos weggezakt. „Ik weet waar hun schip is, Heer", waagt de zoon nu op te merken. Snel draait Eric zich om. „Waar is het? Welke richting?" bijt hij hem toe. „Het pad dat gij volgde, leidt regelrecht naar zee, gij kunt het niet missen" is het antwoord.

Reeds zijn Eric en Svitjold weggerend. Zij werpen zich in het zadel en jagen voort het pad af, steeds sneller.....

Het ruisen van de branding kondigt weldra aan, dat zij de zee naderen; laag gebogen over de nekken van hun paarden zetten zij deze tot nog grotere spoed aan. Het zeegeruis wordt sterker, daar is de zee......

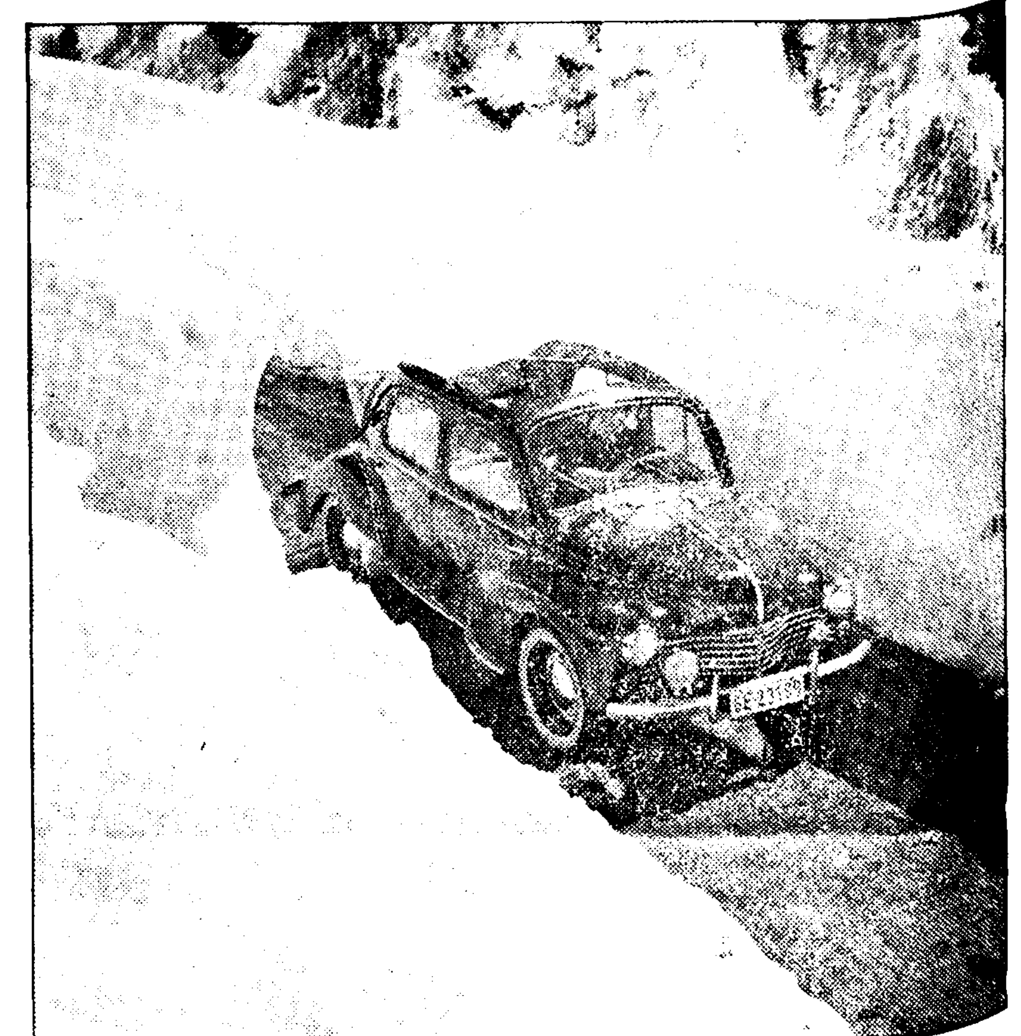
Zij komen nog net op tijd om te zien hoe een scheepje, voortgedreven door een sterke wind, de baai verlaat.

SIMPLONTUNNEL VIJFTIG JAAR

De bouw kostte 114 miljoen Zwitserse francs, zeven jaar arbeid en 39 mensenlevens

24 februari 1905, 1.30 uur. De Zwitserse en Italiaanse ochtendbladen houden hun voorpagina open en wachten. De telegraaflijnen naar Brig in Zwitserland en Iselle in Italië zijn geblokkeerd. Op de postkantoren van Rome en Bern, van Milaan en Basel, liggen gelukstelegrammen gereed, die verzonden zullen worden naar het leger ingenieurs en werklieden op het moment, dat de machtige 3553 hoge Simplon doorboord zal zijn. Het is een kwestie van nog enkele minuten. De nacht heeft de grillige bergtoppen van het Alpengebied in het duister opgenomen en in de twee tunnels, die naar elkaar komen van Brig naar Iselle en die straks de Simplontunnel zullen vormen, heerst een uiterst zenuwachtige spanning. Het laatste rotsblok in de 19.8 km lange gang zal door mijnen worden versplinterd. Ambulancewagens staan in de omtrek gereed. Het boren in de harde, onwillige rotswand, dat 7 jaar duurde, heeft 39 doden en 139 zwaar gewonden geëist. De berg heeft zijn harde lijf verdedigd met alle wapens, die hij in zijn bezit had: warm-waterbronnen en giftige gassen. Nu het einde van het levensgevaarlijke werk nadert, is men nog meer bevreesd dan anders. Het zwakke licht van de elektrische lampen speelt over de grauwe rotswand, waarlangs het water sijpelt. De leden van de mijnendienst hebben de laatste projectielen in de geboorde gaten gelegd. De lonten zijn verbonden. Een hoofdingenieur haalt voor de laatste maal de handle over. In het binnenste van de berg siddert de steen krampachtig. De laatste rots wankelt en valt ineen. De arbeiders juichen. De noordgroep ziet de zuidgroep en iedereen rent naar de plaats, waar het stof van de ontploffing langzaam optrekt. Maar dan plotseling werpt de berg zijn laatste reserves in de strijd tegen de mens, die hem verslagen heeft. Krachtig spuit het hete water uit de wand, die door de ontploffing geopend is. Giftige gassen gaan het fel stromende water vooraf. In paniek vluchten de werklieden. Zij kunnen zich tijdig in veiligheid brengen. Twee ingenieurs worden echter getroffen. Zij worden in een zijgang ingesloten en sterven de verstikkingsdood. Zij zijn de laatste slachtoffers van de Simplon-tunnel.

Het voorlaatste ongeluk was nog geen twee dagen geleden gebeurd, toen er nog zeven meter weggehaald moesten worden. Vier arbeiders verdronken toen en negen werden er gewond. Doch op 24 februari 1905 capituleerde de geweldige Simplon. Het nieuws kwam nog op dezelfde morgen op de voorpagina's en de gelukstelegrammen bereikten hun bestemming: een vermoeid leger van geleerder en werklieden, die elkaar huilend van vreugde om de hals vlogen, toen het helse karwei was verricht.

Meer dan 160.000 auto's passeren thans jaarlijks de Simplon-pas.

Verbinding tussen Oost en West

1956 is voor Zwitserland het Simplonjaar, want het is thans vijftig jaar geleden, dat de beroemdste van de Europese tunnels officieel in gebruik werd genomen. Op 26 februari, één dag dus, nadat het laatste rotsblok was weggenomen, reed door de lange, donkere gang de eerste personentrein. Op 6 juni daarna werd een geregelde spoorverbinding geopend. Op 1 juni a.s. gaat dit feit in geheel Zwitserland feestelijk herdacht worden en daar is alle reden toe. Immers met de Simplontunnel kwam niet alleen een rechtstreekse verbinding tussen het Zwitserse en het Italiaanse spoorwegnet tot stand; de invloed van de tunnel en zijn betekenis op het gebied van verkeer en verkeerseconomie in het internationale spoorwegwezen reiken veel verder. De Simplontunnel is een uitermate belangrijk deel geworden van een Europese verkeersslagader. Hij vormt namelijk de kortste verbinding tussen Noord-Frankrijk en Engeland enerzijds en Italië, het Nabije Oosten en de Balkanstaten anderzijds.

Aan de viering van het gouden feest van de Simplontunnel is meteen maar vastgeknoopt de herdenking van het 150-jarig bestaan van de Simplonpasweg, het 50-jarig bestaan van de postauto in Zwitserland en van het feit, dat 100 jaar geleden de eerste trein in Lausanne aankwam.

Wijs geworden door de ervaring, die de Zwitserse ingenieur Louis Favre had opgedaan bij de St. Gotthardtunnel, die in 1880 gereed gekomen was, begon men in augustus 1898 met de werkzaamheden aan de noord- en aan de zuidzijde van de toekomstige Simplontunnel. De ingenieurs waren Brandt, Sulzer en Locher. Zij vonden oplossingen voor de moeilijkheden, die het werk van Favre aan de St. Gotthard geweldig gestagneerd hadden, die hem zijn gehele persoonlijke bezit hadden ontnomen en die op een van de laatste boordagen zelfs zijn leven eisten. (Louis Favre was een van de 117 mannen, die in de St. Gotthardtunnel stierven.) De „ingenieurs van de Simplon" verdubbelden de normale boorsnelheid en zetten nieuwe boren aan het werk, die konden rukken en scheuren onder een druk van 80 tot 120 atmosfeer. Ook verbeterden zij de verlichtingsinstallatie en het afkoelingssysteem, waardoor belangrijk minder ongelukken zijn gebeurd dan in de St. Gotthard. Het nieuwe ventilatiesysteem maakte het noodzakelijk, dat er naast de hoofdtunnel gelijktijdig nog een gang werd gemaakt. De gangen werden om de tweehonderd meter met elkaar verbonden door een zijgang. Ondanks deze voorzorgsmaatregelen kwamen de problemen toch nog in overvloed. Verschillende warmwaterbronnen remden het tempo af en brachten de temperatuur vaak tot 50 graden. Overstromingen waren dagelijks aan de orde en op sommige plaatsen bleken de zwaarste stutbalken niet bestand tegen de druk van de berg. Zij knapten af als luciferhoutjes en moesten vervangen worden door constructies van gewapend beton. In het jaar 1904 ontmoette men een bijzonder hard gesteente, waarop zelfs de nieuwe boren geen uitwerking hadden. De boren werden vervolmaakt en men kwam er door. In september van dat jaar moesten de arbeiders van de zuidtunnel zich plotseling in veiligheid stellen, omdat 240 meter voor het einde opnieuw een warmwaterbron werd aangeboord. Per seconde bracht deze bron honderd liter water met een temperatuur van 46 graden in de tunnel.

Geringe afwijking

Precies na 6 jaar en 207 dagen ontmoetten de arbeiders van de noord- en van de zuidploeg elkaar op een afstand van 9.385 km. van Iselle. De beide gangen hadden een kleine afwijking: 50 cm. in horizontale en 9 cm in verticale richting. Het belangrijkste deel van het gigantische werk was gedaan. Restten nog de voltooiing van de paralleltunnel, hetgeen in hetzelfde jaar geschiedde, en de afwerking.

De kosten? 114 miljoen Zwitserse francs. Dit bedrag was „slechts" tien miljoen gulden meer dan begroot was.

Het Zwitserse bergvolk is trots op zijn tunnelbouwers. Zij hebben Zwitserland groot gemaakt onder de kleine landen. Zij hebben gedaan wat onmogelijk scheen. Zij hebben bergen en dalen overwonnen om het land een spoorwegnet te geven.

In het jaar 1801 had Napoleon aan een zekere ingenieur Céard de opdracht gegeven over de Simplon een rijweg aan te leggen „pour faire passer le canon". Daarom viert Zwitserland op 1 juni a.s. gelijk met het gouden jubileum van de tunnel, het honderdvijftig jarig bestaan van de weg over de Simplonpas. Ook deze weg is van zeer grote economische betekenis voor het land. Jaarlijks gaan er tegenwoordig meer dan 160.000 auto's over. Napoleon gaf de opdracht tot het aanleggen van de Simplonweg, omdat de bergpas, die letterlijk zo oud is als de weg naar Rome, niet bruikbaar was voor zijn „modern" oorlogstuig. De Romeinen hadden de pas daar ook niet voor bestemd. Die gebruikten haar meer voor het normale handelsverkeer. Dit leidt men o.m. af uit de vele munten, die langs de weg gevonden zijn. In de Middeleeuwen waren het voornamelijk pelgrims, die de pas gebruikten. Toen verrees er boven op de berg ook een herberg, waar degenen, die door slecht weer overvallen werden, een warm bed en een stevig maal konden krijgen. Later waren het ook de handelaren uit Zwitserland en Noord-Italië, die de smalle en zeer moeilijk begaanbare weg nodig hadden voor het handelsverkeer.

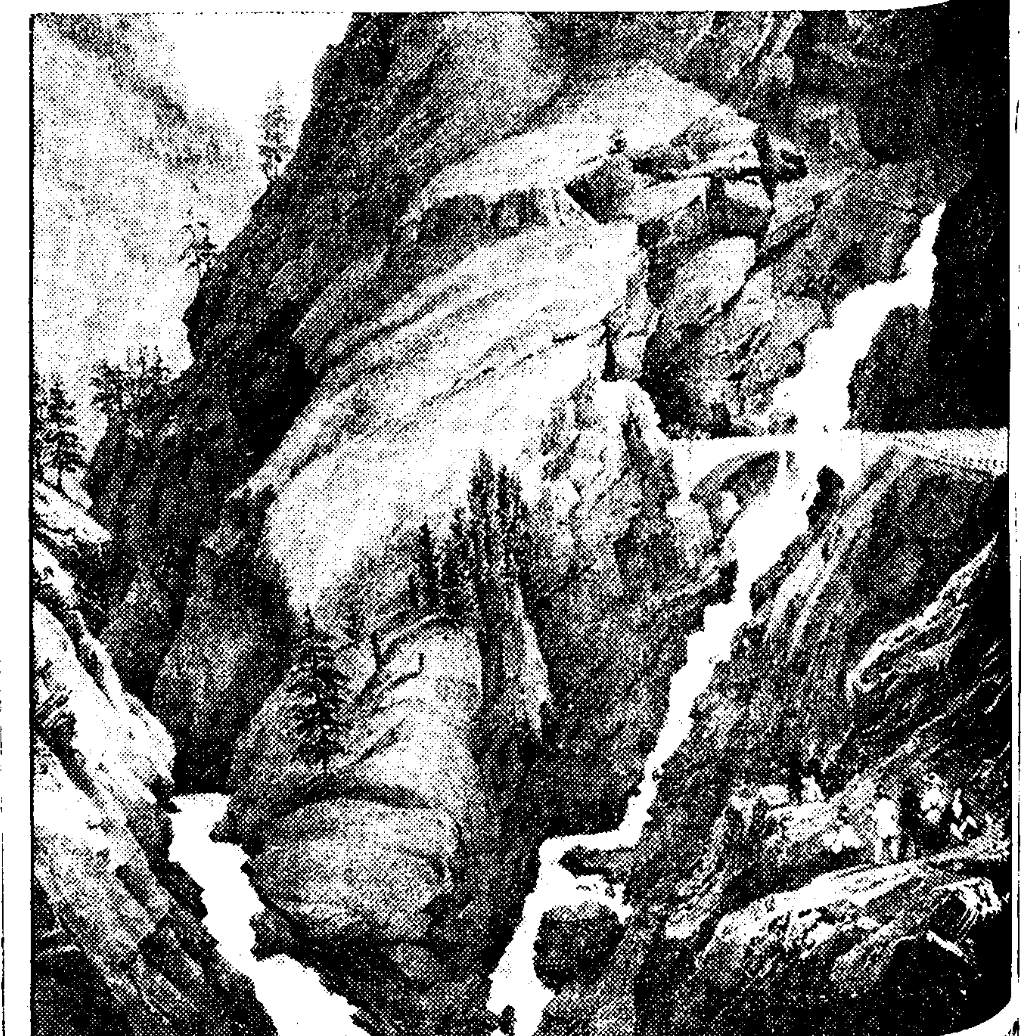
Zo bleef het, totdat een van Napoleons legers op een oorlogsreis veel moeilijkheden op het weggetje ondervond. Dit was voor de doortastende heerser aanleiding om de voor hem uit strategisch oogpunt belangrijke pas onmiddellijk te verbeteren. In de opdracht stond, dat de weg 8 meter breed moest worden, een gemiddelde stijging van 3.5 pct. mocht hebben en zeker niet sterker omhoog mocht gaan dan 11 pct. Ingenieur Céard heeft daartoe heel wat bruggen moeten gebruiken.

De bruggen en tunnels hebben samen een lengte van 600 meter.

Deze eerste, werkelijk grote verkeersweg over de Alpen — de Brennerpas is wel ouder, doch veel lager — werd op 25 september 1805 voor „door paarden getrokken voertuigen" geopend. Postkoetsen met paarden bespannen beheersten vele decennia de bergpas, die zich in bochten wringt door het mooiste gedeelte van Zwitserland.

Tegen het einde van de 19e eeuw bereikte het verkeer over de Simplon zijn hoogtepunt. Van 1880 tot 1906 waren er dagelijks twee postdiensten van elk vier koetsen met acht zitplaatsen. Bij het verschijnen van de bekende Zwitserse postauto's kreeg de nieuwe weg betekenis. In deze tijd ook begon de grote trek van de autotoeristen, die de Simplonpas bij voorkeur als reisroute uitzochten om het vele natuurschoon, dat er te genieten is. In vijftig jaar tijd nam het verkeer toe tot ongeveer 2500 auto's per dag.

Intussen zijn maatregelen getroffen om de pas nog meer te verbreden en te verbeteren. De kosten hiervoor worden geraamd op een slordige 20 miljoen Zwitserse francs.

Gezicht op de Simplon-verkeersweg, welke verdwijnt in een van de kleine tunnels, die in het bergmassief werden aangelegd. De gravure dateert uit 1850.

LEC-hoofdkwartier gisteren overgedragen en geopend

Lago. - Tegenover het Marine Department van de Lago staat een aardig gebouwtje. Op het terrein hiervoor stond gistermiddag een aantal vertegenwoordigers van verschillende Lago-departementen rondom een microfoon opgesteld. Wij zagen er o.m. de heren J. J. Horigan, Ch. F. Smith, F. W. Switzer, B. Teagle en J. V. Friel. Het nieuwe tehuis van de Lago Employee Council zou officieel worden overgedragen en geopend. Als ceremoniemeester trad op de heer J. W. Thompson.

De heer Ch. F. Smith zeide dat de overdracht van dit gebouw, van dit tehuis, nog meer was dan een symbool alleen, want er was in dit geval een werkelijke sleutel. Spreker hoopte dan ook dat de samenwerking, welke altijd bestaan heeft tussen werkgevers en werknemers van de Lago bestendigd zal blijven. Hierop overhandigde hij de sleutel aan de heer F. H. Ritfeld, voorzitter van de L.E.C., die het gebouw opende, nadat mej. Jacoba de Kort het lint had doorgeknipt en de aanwezigen verzocht het gebouw te betreden.

Men komt binnen in een grote zaal, waarvan aan het ene einde de beide kantoren zijn gelegen van voorzitter en ondervoorzitter van de L.E.C., langs de kant de diverse kantoren van de leden — allen hebben een eigen kantoor, — aan de andere kant de toiletten, keukentje en conferentiekamer. Uit alles bleek dat de werknemersvertegenwoordiging een voorname plaats inneemt bij de Lago.

Als sprekers traden op de heren Horigan, Ritfeld, Switzer, Friel, Jacobo Erasmus en J. H. Lake. De heer Ritfeld zei trots te zijn in dit nieuwe gebouw te mogen werken en dacht terug aan het jaar 1951, toen de L.E.C. nog slechts uit 8 leden bestond en hieraan inmiddels 5 werden toegevoegd. Dit nieuwe gebouw leende zich uitstekend voor het geven van lezingen, filmvertoningen e.d. Hij dankte de leiding van de Lago, in het bijzonder de heer Smith, die in deze zoveel had gedaan, voor het gebouw en hij hoopte dat er een druk gebruik van zou worden gemaakt.

De heer Horigan zei dat de L.E.C. een testal moeilijke jaren had doorgemaakt, doch dit waren de groei-jaren. Het verheugde hem dat de L.E.C. zich nimmer door invloeden van buitenaf had laten leiden en hoopte dat de samenwerking met de directie ook in de toekomst zou blijven bestaan.

Ook de heer Switzer verheugde zich in de nieuwe behuizing en hoopte dat er dan ook veel gedaan zou worden. De heer Friel ging terug naar de eerste vergadering van de L.E.C. op 30 september 1951 en vergeleken met toen, mag men van een enorme vooruitgang spreken. Uit gezamenlijk overleg worden de beste resultaten gecreëerd. Ook de heren Erasm us en Lake spraken nog een kort woord, waarbij de heer Lake zijn dank uitbracht namens de werknemers.

Als gebruikelijk bij de Lago, stond er koffie met boterhammen klaar, welke de aanwezigen zich goed lieten smaken.

Van onze zijde mogen ook wij de L.E.C. de beste wensen aanbieden voor een gezonde ontwikkeling in de verhouding werkgevers werknemers.

Biljartwedstrijden in Tivoli

Oranjestad. — De Tivoli Club heeft voor dit weekeinde een drietal biljartwedstrijden georganiseerd, welke ongetwijfeld grote belangstelling zullen trekken. De heer A. Flores, die op Curaçao de beste speler bleek te zijn, zal zaterdagavond uitkomen tegen de heer Machi Arends. Deze wedstrijd begint om 20.00 u. zondagmorgen om 11 u. speelt de heer Flores tegen de heer Mario S. Arends en des middags om 16.00 uur tegen Frederico Ponson. Het zijn spelen van 200 caramboles.

Het bestuur van de Tivoli Club nodigde tevens alle biljartvrienden uit en zonden hiervan reeds mededeling aan Club Suriname, Commandeursbaai Club, Watapana Club, Social Club en Lago Heights Club.

De taak van Gedeputeerde de Cuba

Oranjestad. — De heer Isaac de Cuba, die in de laatste openbare vergadering van de Eilandsraad tot gedeputeerde werd gekozen, kreeg toegewezen: de Veterinaire Dienst, Telefoondienst, Luchthaven, Haven- en Loodsdienst en Domeinen.

De luchthaven resorteerde onder de heer Petrona. Watervoorzieningsdienst blijft onder de heer Henriquez.

De heer de Cuba werd donderdag door de Gezaghebber beëdigd.

St. Maartens voetballers verwacht

O'Stad. — Met het m.s. Antillia, dat omstreeks 6 of 7 juni op Aruba zal arriveren, wordt een team voetballers van Sint Maarten verwacht. Zij zullen de gast zijn van de St. Maarten gemeenschap, doch ook de sportclub Voorwaarts zal hen uitnodigen. Dank zij de medewerking van A.S.U. en A.V.B. zullen verschillende wedstrijden georganiseerd worden.

De heer Eddy de Veer overleden

Oranjestad. — Na lange tijd aan het ziekbed te zijn gekluisterd, kwam gistermorgen om 11.45 uur het einde voor de heer Eddy de Veer. De heer de Veer stond op Aruba in hoog aanzien en was o.m. eigenaar van de Veer Chain Theatres.

In verband met dit overlijden waren gisteren alle bioscopen op ons eiland gesloten en kon ook de Heinekens bridgedrive niet doorgaan.

Arabisch legioen kan Britse officieren niet missen

Amman. — De nieuwe chef van het Arabische Legioen, generaal-majoor Ali Aboe Nuwar, heeft verklaard, dat de uitbreiding van de Jordaanse strijdkrachten zoveel mogelijk zal worden bespoedigd. Nog aanzienlijke tijd zouden er Britse officieren nodig zijn in adviserende en technische functies.

Mijnmaatschappij Curacao meldt bevredigende resultaten

Verminderde verkoop bij lagere opbrengsten

's-Gravenhage. - De resultaten over 1955 zijn — de moeilijke omstandigheden in aanmerking nemend — bevredigend, aldus het verslag van de N.V. Mijnmaatschappij Curacao. De hoeveelheid gedolven fosfaat bedroeg 106.000 (vorig jaar 120.000) ton, terwijl de verkopen daalden tot 109.000 (124.000) ton. De prijs, die voor het produkt werd gemaakt, lag ongeveer 3 % beneden die van 1954. Het winstsaldo vóór de nodige reserveringen doch na aftrek der te betalen belastingen, beloopt 3.780.000 (4.481.000) gulden Ned. Crt.

Voorgesteld wordt de reserve diverse belangen met Nf. 1.350.000 (Nf. 350.000) te verhogen tot Nf. 2 miljoen. Deze reservering ten laste van de winst is ditmaal vrij aanzienlijk, daar in de komende jaren vrij grote bedragen terzijde moeten worden gesteld voor investeringen, die verband houden met de eventuele verlenging van de levensduur der mijn.

Opgemerkt wordt, dat het practisch uitgesloten is risico-dragend kapitaal aan te trekken.

Voor uitkering aan beide trustmaatschappijen wordt Nf. 1.818.000 (Nf. 3.030.000) bestemd en voor uitkering aan houders van winstbewijzen Nf. 207.000 (Nf. 377.000). De Trustmaatschappij Curacao II bericht, dat na uitkering van een interimdividend van Nf. 6 (onveranderd) per certificaat van oorspronkelijk Nf. 100, nog een slotuitkering kan worden gedaan van Nf. 24 (Nf. 44).

De Mijnmaatschappij Curacao te Amsterdam ontving in 1955 aan baten Nf. 6.747.409 tegen Nf. 8.202.137 in 1954. Na de diverse voorzieningen resteert een overschot van Nf. 2.430.440.

Over de stakingen zegt de direktie dat zij gedurende een groot deel van 1955 te kampen heeft gehad met arbeidsmoeilijkheden. Sinds twee februari j.l. is de rust weergekeerd. Het heeft zeer weinig nut lang uit te weiden over de ontwikkeling en het verloop dier moeilijkheden, aldus het verslag. De basis waarop de overeenstemming betreffende de lonen en sociale voorzieningen werd verkregen, week nauwelijks af van de regeling die de maatschappij op 18 augustus 1955 had ingevoerd.

Ten aanzien van de te nemen maatregelen in verband met een eventuele verlenging van de levensduur der mijn wordt gezegd: „daar de desbetreffende plannen zich nog in een stadium van zeer voorlopige besprekingen bevinden, zou het zeer praematuur zijn reeds nu hierop dieper in te gaan".

BOB FRIEND en Pittsburgh winnen opnieuw

Yankees verliezen in de A.L.

De Pittsburgh Pirates, door „experts" aangewezen om weer op de laatste plaats te eindigen in het selzoen van 1956, staan nu na 37 wedstrijden slechts een halve achter eerste plaats Milwaukee. De Piraten van Bobby Bragan wonnen weer, gisteravond waren de Milwaukee Braves zelf het slachtoffer. De Piraten wonnen met 4—1 van Milwaukee. Drie van de vier Pittsburg-runs waren het resultaat van een 3-run homerun van Lee Walls. Run nr 4 was een solo-homerun van Dale Long, die gisteren voor het eerst een homerun sloeg, nadat hij een nieuw record in de National League had gevestigd.

Bob Friend handhaafde zich als de pitcher met de meest gewonnen partijen, door gisteren zijn negende te winnen van dit jaar. Friend had echter de hulp nodig gehad van Nelson King in de achtste inning. Warren Spahn verloor voor de Braves. Pittsburghs overwinning op de Milwaukee Braves kwam zeer gelukkig uit, daar Brooklyn, Cincinnati en St Louis, de andere drie clubs van de eerste divisie van de National League, alle drie hun wedstrijden verloren.

De Brooklyn Dodgers speelden een marathon-wedstrijd tegen de Chicago Cubs en verloren na 15 innings met 4—2. Ed Roebuck verloor voor de Bums en Sad Sam Jones won voor Chicago. Banks en Baker wonnen de wedstrijd voor Chicago, doordat zij beiden een 2-run homerun sloegen. Banks' homerun kwam in de zevende inning en Bakers homerun in de vijftiende inning, nadat Pee Wee Reese een fout had gemaakt en de deur had open gemaakt voor de Cubs. Duke Snider zorgde voor de Dodger-runs met een homerun in de achtste inning.

Cincinnati verloor van de Giants met 3—2. Steve Ridzik, die in de derde inning voor de Giants begon op te werpen, werd de winnaar. Joe Nuxhall verloor weer voor Cincinnati. Katt van de Giants en Burgess van Cincinnati sloegen in deze wedstrijd homeruns.

Verder verloor ook op de tweede plaats staande St Louis van de Philadelphia Phillies met 5—2. De Phillies scoorden hun winnende runs in de negende inning door middel van twee „scratch-hits", drie gestolen honken en drie fouten van de Cardinals. Curt Simmons won voor Philadelphia en Tom Poholsky verloor voor St Louis.

Ook in de American League verloren alle eerste-divisie-clubs, uitgezonderd dan de Boston Red Sox, die met 5—0 van de Kansas City Athletics wonnen. Tom Brewer pitchte de „shutout" en won zijn zevende wedstrijd. Hij heeft er één verloren en bezit nu eenzelfde record (7—1) als Whitey Ford van de aYnkees.

De andere drie clubs, Chicago, Cleveland en New York verloren hun wedstrijden.

Frank Lary van de Detroit Tigers won gisteren voor de vierde achtereenvolgende maal van de Yankees. De Tigers wonnen met 6—3. Tommy Byrne, die gisteren zelf een homerun sloeg, verloor voor New York. Robinson van de Yankees, Tuttle en Kennedy van de Tigers sloegen ook in deze wedstrijd homeruns.

Bob Lemon van de Indians verloor gisteren voor de eerste maal, nadat hij de openingswedstrijd voor Cleveland had verloren. Lemon had 6 achtereenvolgende wedstrijden gewonnen voordat hij gisteren voor de Senators van Washington het hoofd had moeten buigen. Washington won met 5—3 van de Indians. Ex-Yankee Bob Wiesler won voor Washington.

En de Chicago White Sox verloren van de Baltimore Orioles met 3—2. Johnson won voor Baltimore en Keegan verloor voor de White Sox.

Na de wedstrijden van gisteravond ziet de stand in de National League en in de American League er als volgt uit:

American League

	gew.	verl.	achterstand
Yankees	29	14	—
Chicago	18	16	6 1/2
Cleveland	20	18	6 1/2
Boston	21	19	6 1/2
Baltimore	20	21	8
Detroit	19	21	8 1/2
Washingt.	17	25	11 1/2
Kansascity	15	25	12 1/2

National League

	gew.	verl.	achterstand
Milwaukee	19	11	—
Pittsburgh	22	15	1/2
Cardinals	23	17	1
Cincinnati	21	17	2
Brooklyn	19	17	3
Giants	16	21	6 1/2
Philadelph	13	22	8 1/2
Chicago	11	24	10 1/2

Van de Nederlandse Voetbalvelden

Eindronde morgen ingezet met Feyenoord–Elinkwijk en Sportcl. Enschede–Rapid

Nog slechts twee competitie-dagen scheiden ons van de finish en nog steeds zijn diverse clubs in een zware „struggle for life" gewikkeld inzake de promotie naar de zo fel bestreden plaatsen in de Ere-Divisie, terwijl ook de kopploegen harde strijd leveren om bij de hoogste vier (de twee eerste ploegen en de beide nummer twee geplaatste clubs van afdeling A en B) te behoren voor de strijd om het kampioenschap van Nederland. Morgen zijn er wat men noemen kan top-matches te over: neem Sportclub Enschedé — Rapid J.C., Feyenoord — Elinkwijk, Amsterdam — NAC, DOS — Sparta om er maar enkele te noemen inzake de hoogste plaatsen, maar wat betreft de strijd om promotie, zijn er ook uiterst belangrijke matches: ADO — Ajax, Excelsior — NOAD, De Graafschap — GVAV, Alkmaar — Sittardia.

Er zal morgenavond bij enkele verenigingen grote vreugde zijn in verband met zekere promotie of een plaats in de kampioensronde, maar er zal bij diverse clubs ook een ware mineurstemming heersen. Wij zijn er echter van overtuigd, dat de kans zeer groot is, dat deze reeds zo lange competitie een verlengstuk gaat krijgen in de vorm van enkele beslissingswedstrijden rond de achtste en negende plaats.

MVV's protest wegens het niet toekennen van een doelpunt in de wedstrijd tegen Rapid J.C. is afgewezen. Dat overtredingen streng gestraft worden, is maar goed ook, daarmede hoopt men tenslotte de sportiviteit te kunnen redden. Theo Timmermans heeft van het ADO-bestuur een boete gekregen van ƒ 100,— wegens zijn onsportief optreden tijdens de wedstrijd tegen Eindhoven, terwijl hem voor onbepaalde tijd het aanvoerderschap is ontnoomen.

De wedstrijd Nederland — Saarland, welke as. woensdag zal worden gespeeld, zal per televisie worden uitgezonden, zodat bij wijze van spreken geheel Nederland onze jongens in hun strijd tegen Saarland kunnen zien. Er zal geen toestemming worden gegeven om de strijd naar andere landen te relayeren, bijvoorbeeld is er van de zijde van de Franse Voetbalbond hiertegen bezwaar gemaakt.

Onze zo bekende interland-scheidsrechter Leo Horn heeft wederom een eervolle uitnodiging ontvangen, zondag as., dus morgen, is hij belast met de leiding van de in België zo met grote spanning tegemoet geziene wedstrijd België — Hongarije, een zware opgave voor onze Zuider-buren, die echter wel eens meer voor een grote verrassing hebben zorg gedragen.

Te Haarlem was het zondag jl. groot feest. Een enorme mensenmenigte ontving om c.a. 7 uur 's avonds de thuiskomende kampioensploeg van R.C.H. Ook Hengelo had groot feest, want de ploeg van die naam behaalde zondag jl. het kampioenschap van de Oostelijke Amateurs-Eerste klasse. Ook in de tweede klasse zijn al heel wat kampioensploegen bekend, die nu strijd gaan voeren om een plaatsje in de eerste klasse: in West 1 Hollandia en het oude bekend Zeeburgia, in West II is Unitas de gelukkige en moeten HBS, Neptunus en Lugdunum uitmaken, wie zich kampioen van afdeling 2A kan noemen. Zondag jl. werd te Den Haag op het VUC-terrein voor liefst 13.000 (de belangstelling voor de amateurs is dus nog wel groot) HBS door een 0—2 nederlaag tegen Neptunus zo goed als uitgeschakeld.

In het noorden zijn het GRC en HSC — ook al een oude bekende — de kampioenen. In het oosten staan Borne en Wierden gelijk met Borne nog één te spelen wedstrijd, terwijl in de andere klasse Be Quick uit Zutphen de gelukkige is. In het zuiden zijn in de vier klassen de kampioenen bekend: De Spechten, MOC, Heksenberg en Wilhelmina 1908.

En nu de strijd van morgen, Excelsior — NOAD belooft zeer belangrijk te worden, waarbij wij NOAD een goede kans geven en een Tilburgse zege betekent een prachtige promotiekans voor NOAD. In Den Haag hoopt men van harte op een zege van ADO op het bezoekende Ajax, want een nederlaag betekent voor de thuisclub geen promotie meer. Met deze gedachte zullen de Zuiderparkers hun huid wel zo duur mogelijk trachten te verkopen. Eindhoven krijgt een prachtige kans op herstel tegen HVC en kan een zege de Brabanders een weinig uit de moeilijkheden brengen.

DOS — Sparta is een wedstrijd reeds tussen twee eredivisieploegen, waarbij Sparta moet winnen om zeker te zijn van een plaats in de eind-ronde.

Amsterdam — NAC is evenals DOS — Sparta van groot belang, echter heeft de thuisclub nog zeer hard de punten nodig om zeker te zijn van promotie.

In afdeling B gaat de algehele belangstelling uit naar Sportclub Enschedé — Rapid J.C. en naar Feyenoord — Elinkwijk. Het zou wel eens een Rotterdamse zege kunnen worden, maar of de Sportclub daar ten volle van zal kunnen profiteren, is nog lang niet zeker, want ook Rapid J.C. is nog niet uitgeschakeld te beschouwen voor de eindronde. DFC zal wel winnen van EDO en daarmede een mooie gooi doen naar een plaats in de Ere-divisie, maar GVAV moet geducht oppassen tegen De Graafschap. Spelen de Groningers met hetzelfde enthousiasme en dezelfde ijzeren wil tot winnen als zij dat deden tegen Sportclub Enschedé, ja, dan geven wij de ploeg uit Doetinchem weinig kans.

Afdeling A: ADO — Ajax, Excelsior — NOAD, Eindhoven — HVC, Fortuna '54 — Rigtersbleek, Roda Sport — EBOH, Limburgia — Vitesse, DOS — Sparta, Amsterdam — NAC, Stormvogels — VVV.

Afdeling B: DFC — EDO, Feyenoord — Elinkwijk, De Graafschap — GVAV, Sportclub Enschedé — apid J.C., Alkmaar — Sittardia, Willem II — PSV, Emma — MVV, De Volewijckers — SHS, SVV — BVV.

. — Britse troepen hebben te Paphos, op Cuprys, na huiszoekingen een Cyprisch-Griekse priester en 23 Cyprioten aangehouden. Tevoren was in dezelfde plaats eveneens een Cyprische priester gearresteerd. In de woningen dezer geestelijken werden revolvers, ammunitie, zwarte maskers, politie-uniformen en -stokken en andere politie-uitrusting aangetroffen.

Nederl. zwemploeg twee weken voor aanvang Olymp. Spelen te Melbourne

's-Gravenhage. - Het Nederlands Olympisch Comité heeft besprekingen gevoerd met delegaties van de Kon. Ned. Zwembond, de Kon. Ned. Hockeybond en de Kon. Vervonden van Nederlandse Watersportverenigingen, waarbij van gedachten is gewisseld over het tijdstip van vertrek uit Nederland van de deelnemers, vooral met het oog op de acclimatisering.

In beginsel is volledige overeenstemming bereikt met gevolg dat er zal worden gestreefd naar het gezamenlijk vertrek van de zwemploeg, het waterpolo team, de hockeyploeg en de zeilers omstreeks 10 november, allen tezamen in een vliegtuig. Als aankomstdatum te Melbourne wordt gedacht aan 15 november.

Hoewel over de definitieve deelname niets vast staat — de Nederlandse Olympische ploeg wordt omstreeks 1 september samengesteld aan de hand van de dan bereikte resultaten — betekent de principiële overeenkomst dat de zwemploeg twee weken voor de aanvang van de Olympische zwemwedstrijden te Melbourne zal zijn, evenals de waterpoloploeg.

Het hockeyteam heeft acht dagen om te acclimatiseren en de zeilers zijn er elf dagen voor de wedstrijden beginnen.

De vliegtocht zal worden gemaakt met een langdurige stop te Manilla.

De chef de mission Kees Kerdel zal met de ploegen meereizen naar Melbourne. De zakelijke leider, de directeur van het Ned. Olympisch Comité, drs. W. van Zijll en de medicus dr. P. Smit, vertrekken eerder uit Nederland.

Omtrent de reis van de vertegenwoordigers van andere takken van sport bijvoorbeeld de athleten, de roeiers etc. staat nog niets vast. Dit is nader in studie en vormt een punt van overleg met de betrokken bonden.

Minneapolis. — Tijdens athletiekwedstrijden van de "big ten" te Minneapolis bereikte Gregory Bell bij het verspringen een afstand van 7.905 meter, hetgeen de beste presatie van het jaar betekende. Bell heeft echter in juni vorig jaar reeds 7.93 meter gesprongen.